

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ.

Ἐκδιδόμενον τὴν πρώτην καὶ δεκάτην πέμπτην ἐκάστου μηνός.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑ.	Ἐν Ἑλλάδι	δραχ. 6.	Μετὰ παραρτήματος. . . .	δραχ. 10.
»	» Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ . .	φράγ. 8.	»	» . . . φράγ. 12.
ΕΞΑΜΟΝΙΑΙΑ.	Ἐν Ἀθήναις μόνον . . .	δραχ. 3.	»	» . . . δραχ. 5.

ΛΕΟΠΟΛΔΟΣ Α΄.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΒΕΛΓΩΝ.

ΥΠΟ

ΘΕΟΔΩΡΟΥ JUSTE.

I

Ὁ Λεοπόλδος Γεώργιος Χριστιανὸς Φρεδερίκος, γεννηθεὶς τῇ 16 Δεκεμβρίου 1790, ἦτο ὁ τριτότοκος υἱὸς τοῦ Φραγκίσκου Ἀντωνίου, δούκῃ τοῦ Σαξ-Κοβούργ, καὶ τῆς Αὐγούστης Καρολίνης Σοφίας, δουκίσσης τοῦ Σάξ.

Ἀνατραφεὶς ἐν μέσῳ τῶν καταστροφῶν ἃς ὁ Ναπολέων Α΄ ἐπήνεγκε τῇ Γερμανίᾳ ἠναγκάσθη, ὅτε ὁ δούξ τοῦ Σαξ-Κοβούργ, ἀπογυμνωθεὶς τῶν κρατῶν αὐτοῦ μετὰ τὴν ἤτταν τῆς Ἰένας, ἀπέθανεν ἐκ τῆς λύπης, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πατρικὴν στέγην καὶ νὰ πορευθῇ εἰς Ῥωσίαν, ὅπου μία τῶν ἀδελφῶν του εἶχε συζευχθῇ τὸν Μέγα-δούκα Κωνσταντῖνον. Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος ἀνύψωσεν αὐτὸν ταχέως εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ στρατηγοῦ.

Ἡ Συνθήκη τῆς Τιλσίτ ἀπεκατέστησε τὸν δούκα Ἐρνέστον, διάδοχον τοῦ Φραγκίσκου Ἀντωνίου, ἐπὶ τῶν κληρονομικῶν αὐτοῦ κρατῶν. Ἀλλ' ὁ Ναπολέων ἠπειλήσεν νὰ ἀπογυμνώσῃ αὐτὸν καὶ πάλιν ἐὰν ὁ πρίγκηψ Λεοπόλδος δὲν ἤθελε παραιτηθῆ ἐκ τοῦ Ῥωσικοῦ στρατοῦ. Ὁ πρίγκηψ ἦλθε τότε εἰς Παρισίους ὅπου ἔσχε συνέντευξιν μετὰ τοῦ νικητοῦ τοῦ Αὐστερλίτσης καὶ τῆς Ἰένας. Ὁ Ναπολέων ὑπεδέχθη αὐτὸν λίαν τιμητικῶς, συνδιελέχθη ἐπὶ πολὺ μετ' αὐτοῦ καὶ προσεπάθησε νὰ τὸν ἐλκύσῃ πρὸς ἑαυτόν. Ἀλλ' ὁ κατακτητὴς, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου τὰ πάντα ἐκάμπτοντο, ἰδὼν ἀποτυχοῦσαν τὴν ἀπόπειραν αὐτοῦ, ἐπέμεινεν εἰς τὴν ἀπόφασίν του.

Ὁ δὲ Λεοπόλδος μὴ θέλων πάλιν νὰ γίνῃ αἰτία τῆς καταστροφῆς τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀπεσύρθη εἰς Κοβούργον καὶ παρεδόθη ἐξ ὀλοκλήρου εἰς ἐπιστημονικὰς μελέτας, πράγματι ὅμως, ἐσχόπει τὰς ταλαιπωρίας τῆς πατρίδος του, ὥστε, μετ' οὐ πολὺ, γίνεται συγκοινωνὸς τῆς ἐξεγέρσεως τῶν Γερμανικῶν λαῶν, ἀναλαμβάνει τὴν προτέραν του θέσιν ἐν τῷ στρα-

τῶν τῶν συμμάχων καὶ μάχεται ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Γερμανίας ἐν Λούτσην, Βάουτσην, Λειψία καὶ Κούλμ.

Τῷ 1814, μετὰ τὴν ἀνακατάστασιν (reconstitution) τῆς Εὐρώπης, τὸ εὐτυχέστερον καὶ λαμπρότερον μέλλον ἐφαίνετο ἐπιφυλαττόμενον τῷ Λεοπόλδῳ· διότι ἔκτοτε ἔτι εἶχε πέσει ἐπ' αὐτοῦ ἡ ἐκλογή τῆς πριγκηπέσσης Καρλόττας, διαδόχου τοῦ θρόνου τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Ἡ ἔνωσις αὐτῶν ἐτελέσθη πανηγυρικῶς εἰς Κάρτον-Χάουζ, τῇ 2 Μαΐου 1816, εἰς ἣν παρευρέθησαν καὶ ὁ δούξ καὶ ἡ δούκισσα τοῦ Ὁρλεανς, ἐν Ἀγγλία τότε διατρίβοντες μετὰ τῶν πριγκηπέσων καὶ πριγκηπέων τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας. Ἐπὶ τῷ συνοικεσίῳ τούτῳ ἔλαβε παρὰ τοῦ Βρετανικοῦ κοινοβουλίου τὰ δικαιώματα τοῦ Ἀγγλοῦ ἀστοῦ, τὸν τίτλον τοῦ δούκῃ τοῦ Kendale καὶ προῖκα 50,000 λιρῶν. Ἡ πριγκηπέσσα Καρλόττα καὶ ὁ σύζυγός τῆς ἀπεσύρθησαν, ἵνα ἀπολαύσωσιν ἐν ἡσυχία τὴν εὐδαιμονίαν των, ἐν τῷ ποιητικῷ ἀναχωρήματι τῆς Κλαρεμόντης· ἡ εὐτυχία ὁμως αὐτῆ δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ διότι ἀνέλπιστος κτύπος μετέβαλεν αἰφνιδίως ταύτην εἰς πένθος βαθύ. Τὴν 6 Νοεμβρίου 1817, ἡ κληρονόμος τοῦ Βρετανικοῦ θρόνου ἐτελεύτησε κατὰ τὸν τοκετὸν ἐν διαστήματι ὀλίγων ὥρων, δοῦσα ζωὴν εἰς τέκνον, ὅπερ μετ' οὐ πολὺ ἐπίσης ἀπεβίωσεν.

Οἱ συνδέοντες τὸν Λεοπόλδον ἐν Ἀγγλία δεσμοὶ δὲν ἐθραύσθησαν ἐκ τούτου. Ἀλλ' ὁ ἀντιβασιλεὺς, ὅστις ὠνομάσθη κατόπιν Γεώργιος Δ', τὸν συγκατέλεξε μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας τοῦ δούξ αὐτῷ τὸν τίτλον τοῦ βασιλικῆς πριγκηπέος, τὸ πρόνομιον νὰ φέρῃ τὰ βρετανικὰ σήματα, τὸν βαθμὸν τοῦ ἀρχιστρατήγου καὶ τὴν τιμητικὴν θέσιν τοῦ ἰδιαίτερου συμβούλου. Κατὰ δὲ τὸ 1818,

μία τῶν ἀδελφῶν τοῦ Λεοπόλδου συζευχθεῖσα μετὰ τοῦ δούκῃ τοῦ Κάντ, ἔτεκε τὴν πριγκηπέσσαν Βικτώριαν, βασίλισσαν τῶν τριῶν ἠνωμένων βασιλείων ἀπὸ τοῦ 1837.

Τῇ 4 Φεβρουαρίου 1830, ἡ διαδοχικὴ βασιλεία ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος προσεφέρθη τῷ Λεοπόλδῳ. Τὴν ἐδέχθη δὲ ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦ νὰ ἀφεθῇ ἡ ἐκλογὴ του εἰς τὴν ἐλευθεραν ψῆφον τῶν Ἑλλήνων καὶ τὰ ὅρια τοῦ νέου Κράτους νὰ λάβωσι τὴν ἀναγκαίαν εἰς ὑπεράσπισιν αὐτοῦ ἔκτασιν· ἐπειδὴ δὲ οἱ ὅροι οὗτοι δὲν ἐξετελέσθησαν, ὁ Λεοπόλδος ἀπεποιήθη τὸ στέμμα διὰ τινος ἀξιοσημειώτου διακηρύξεως. Ἐξεδήλου ἐν αὐτῇ συγχρόνως τὴν ἀρνησιν καὶ τὸν σεβασμὸν του ἐπὶ τὰ ἱερά δίκαια τοῦ λαοῦ, ὅστις ἐδοξάσθη μαχόμενος ἡρωικῶς ἐναντίον τῶν τυράννων του.

Ὁ Λεοπόλδος δὲν ἤργησε νὰ τύχῃ τῆς ἀνταμοιβῆς τῆς ἀποποιήσεως του. Οἱ Βέλγοι, οἵτινες ἀπεχωρίσθησαν τῶν Ὁλλανδῶν, προσεκάλεσαν αὐτὸν ἀρχηγόν των. Εὐθὺς ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς Συντακτικῆς Συνελεύσεως ὁ πριγκηψ τοῦ Σάξ-Κοβούργου ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν μερῶν τινῶν ἰσχυόντων τῆς συνελεύσεως ταύτης· διότι τὸ ὑπουργεῖον τοῦ Ἀντιβασιλέως προέθετο ὡς σκοπὸν καὶ τέρμα τῶν προσπαθειῶν του τὴν παγίωσιν τῆς Βελγικῆς ἀνεξαρτητησίας διὰ τῆς ἐκλογῆς πριγκηπέος τοῦ ὁποιοῦ ἡ ὑποψηφιότης ἤθελεν ἔχει τὴν ἐνεργὸν ὑποστήριξιν τῶν δύο μεγάλων ἐλευθέρων καὶ συνταγματικῶν ἐθνῶν, χωρὶς νὰ ἐπισύρῃ τὴν δυσπιστίαν τῶν ἄλλων δυνάμεων. Πληρεξούσιοι τινες ἀπεστάλησαν εἰς Λονδίνον παρὰ τοῦ Κ. Λεβῶ (Lebeau), ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν ἵνα γνωρίσωσιν ὁποῖαί τινες ἦσαν αἱ διαθέσεις τοῦ πριγκηπέος τοῦ Σάξ-Κοβούργου ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἡ Συνέλευσις ἤθελε τὸν καλέσει ἐπὶ τὸν θρόνον.

Οἱ πληρεξούσιοι παρουσιάσθησαν

τῇ 22 ἀπριλίου 1831 εἰς Marlborough-House, ὅπου εὔρον τὸν Λεοπόλδον ἐντελῶς ἐν γνώσει ὄντα τῶν ὑποθέσεων τῆς Βελγικῆς, τῶν πόρων τοῦ τόπου, τῶν ἐμπορικῶν ἀναγκῶν του καὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ βελγικοῦ λαοῦ. Ἀλλὰ γνωρίζων τὴν ἀπόφασιν τῶν μεγάλων δυνάμεων ὡς πρὸς τὰ ὅρια τῆς Βελγικῆς ἀπεποιεῖτο νὰ ἔλθῃ ὡς ἄγγελος κακῶν.

« Ἴνα ἡ ἐκλογὴ μου γίνῃ δυνατὴ καὶ ὠφέλιμος εἰς τὸ ἔθνος σας, ἔλεγε, πρέπει νὰ συνεπιφέρῃ τὴν λύσιν τῶν ἐμπορικῶν δυσχερειῶν καὶ τῶν ὀρίων· πρέπει ἡ Βελγικὴ καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς νὰ ἀναγνωρισθῶσιν ὑπὸ τῆς Εὐρώπης. Δὲν θέλω δεχθῆ τὴν ἡγεμονίαν Κράτους τοῦ ὁποιοῦ τὸ ἔδαφος διαφιλονεικεῖται παρ' ὅλων τῶν δυνάμεων ». Ἐλεγε δὲ ἔτι: « Ὅλη ἡ φιλοδοξία μου ἐγκείται εἰς τὸ νὰ προξενήσω τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ὁμοίων μου. Ἄν καὶ νέος ἔτι, εὐρέθην εἰς τόσας δυσκόλους καὶ παραδόξους περιστάσεις, ὥστε ἔμαθον νὰ θεωρῶ τὴν ἐξουσίαν ὑπὸ φιλοσοφικὴν ἐντελῶς ἔποψιν. Οὐδέποτε τὴν ἐπεθύμησα ἢ διὰ νὰ πράξω τὸ καλόν, τὸ διαρκές καλόν ».

Ἡ συνέλευσις μαθοῦσα τὰς εὐνοϊκὰς διαθέσεις τοῦ πριγκηπέος Λεοπόλδου συνεζήτησε δημοσίᾳ ὁποῖα τινα ἐχέγγυα ἐδίδεν εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ βελγικοῦ λαοῦ. Ἐν καιρῷ τῶν συζητήσεων τούτων ὁ πριγκηψ δὲν ἔλαβε παντελῶς μέρος. Σύγχρονός τις καλῶς πληροφορημένος, εἶπεν: « οὐδὲ τὸ μικρότερον χρηματικὸν ποσὸν ἐδαπανήθη ἵνα κερδίσῃ τὸν βελγικὸν λαόν, οὐδὲ ἐν ἄρθρον ἐγράφη εἰς τὰς ἐφημερίδας. » Ἡ ὑποψηφιότης τοῦ πριγκηπέος πολεμηθεῖσα ὑπὸ τινῶν δημοκρατικῶν εὐρεν ἐπίσης καὶ πολυαριθμους καὶ θερμούς ὑπερασπιστάς. Ἐβλεπον ἐν τῷ συνδυασμῷ τούτῳ πατρίδα, τιμὴν, ἐλευθερίαν καὶ ἐθνικὴν εὐδαιμονίαν. « Δὲν εἶναι, ἔλεγον οὗτοι πρὸς τὴν δημοκρατι-

κὴν μερίδα, ἡ Ἱερὰ Συμμαχία, ἣτις μᾶς ἐπιβάλλει τὸν πριγκηπέα Λεοπόλδον, ἀλλ' εἴμεθα ἡμεῖς, οἵτινες, ἐξελέξαντες αὐτὸν ἐλευθέρως, τὸν ἀντιτάσσομεν κατὰ τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας. » Πρὸς δὲ τοὺς καθολικοὺς, οἵτινες συνέστησαν κατὰ τῆς ὑποψηφιότητος πριγκηπέος λουθηρανοῦ ἐπικαλούμενοι τὴν ἱεράν ἀρχὴν τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως, ἔλεγεν ὁ ἀββᾶς Ἀνδρέας (Andries) « Ἐπειδὴ τὸ σύνταγμα οὐδεμίαν συζήτησιν ἔκαμεν ὡς πρὸς τὸ ὀρθόσχευμα τὸ ὁποῖον ὁ ἀρχηγός τοῦ ἔθνους ὀφείλει νὰ πρεσβεύῃ δὲν εἶμαι περισσώτερον ἀπαιτητικὸς ἐκείνου. Ἡ ἐλευθερία τῶν δοξασιῶν εἶναι ἱερά δι' ὅλους τοὺς Βέλγους, διατὶ λοιπὸν νὰ μὴ ᾔται διὰ τὸν βασιλέα; »

Τῇ 4 Ἰουνίου 1831, ἐκ τῶν διακοσιῶν πληρεξουσίων τῶν ἀποτελούντων τὴν συνέλευσιν, ἑκατὸν ἐνενήκοντα ἕξ ἦσαν παρόντες εἰς τὸ Ἐθνικὸν Ἀνακτόριον (Palais de la Nation), ἐξ ὧν ἑκατὸν πεντήκοντα δύο ἐψήφωσαν ὑπὲρ τοῦ πριγκηπέος Λεοπόλδου τοῦ Σάξ Κοβούργου. Ἀνηγορεύθη δ' ἐν μέσῳ τῶν ἀνευφημιῶν τῆς συνελεύσεως καὶ τοῦ λαοῦ, βασιλεὺς τῶν Βέλγων, ὑπὸ τῷ ὄρω νὰ δεχθῇ τὸ σύνταγμα ὅπως εἶχε καταρτισθῇ ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως.

Ἡ Συνέλευσις ὠνόμασε κατόπιν ἐπιτροπὴν ἵνα προσφέρῃ ἐπισήμως τὸ στέμμα τῷ πριγκηπέι τοῦ Σάξ-Κοβούργου. Ἡ κυβέρνησις δὲ πάλιν ἰδιαίτερος ἐπεφόρτισε δύο μέλη τῆς συνελεύσεως, τοὺς Κ. Κ. Δεβῶ καὶ Νοθῶμ, ὑπὸ τὴν ιδιότητα πληρεξουσίων παρὰ τῷ ἐν Λονδίῳ συνεδρίῳ. Ἦτο ἐπάναγκες ἀληθῶς νὰ ἐξομαλύνωσι, νὰ ἄρωσι τὰ προσκόμματα ὅσα ἀνθίσαντο εἰς τὴν ἀποδοχὴν τοῦ ἐκλεκτοῦ, προσκόμματα προερχόμενα ἐκ τῶν πρωτοκόλων τῆς 20 καὶ 27 Ἰανουαρίου κατὰ τῶν ὁποίων ἐπισήμως εἶχε διαμαρτυρηθῆ ἡ Συνέλευσις. Βοηθούμενοι οἱ ἀπε-

σταλμένοι υπό της ισχυρᾶς μεσολαβήσεως τοῦ πρίγκηπος Λεοπόλδου κατώρθωσαν νὰ τροποποιήσωσι τὰς βάσεις τοῦ χωρισμοῦ τοῦ περιεχομένου ἐν τοῖς πρωτοκόλλοις, αἱ ὁποῖαι ἐβλαπτον τόσον τὰ συμφέροντα τῆς Βελγικῆς. Αἱ ἀξίαι λόγου αὐταὶ τροποποιήσεις καὶ ἐντελῶς ἐπωφελεῖς διὰ τὴν Βελγικὴν ἐγένοντο τὸ ἀντικείμενον νέας συμβάσεως, τῆς ἀξιωμανημονεύτου συνθήκης τῶν Δέκα ὀκτῶ Ἄρθρων.

Τῆ 26 Ἰουνίου, τὴν ἐννάτην ἐσπερινὴν ὥραν, ἡ πρεσβεία τῆς Συνελεύσεως ἐπέδωκε τῷ Λεοπόλδῳ τὸ ψήφισμα τὸ καλοῦν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Βελγίου. « Εἶναι σπάνιον καὶ ὠραῖον θέαμα εἰς τὰ χρονικά τῶν λαῶν, τῷ εἶπεν ὁ πρόεδρος τῆς συνελεύσεως, ἡ ὁμοφωνία τεσσάρων ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων ἐλευθέρων εἰς τὴν αὐθόρμητον ἀπονομὴν τοῦ στέμματος πρίγκηπι γαννηθέντι μακρὰν αὐτῶν καὶ μόνον γνωστῶ αὐτοῖς ἐξ ὧν ἡ φήμη διέεδε περὶ τῶν ἐξόχων αὐτοῦ προτερημάτων. Ἡ Ὑμετέρα Βασιλικὴ Ὑψηλότης εἶναι ἀξία τῆς ἀναγορεύσεως ταύτης, ἀξία νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς ἐμπιστοσύνης. Ἡ εὐδαιμονία τοῦ Βελγίου καὶ ἰσως ἡ εἰρήνη τῆς Εὐρώπης ὀλοκλήρου εἶναι ἤδη εἰς τὰς χεῖράς Της! Ὡς βραβεῖον μιᾶς εὐγενοῦς ἀποφάσεως, πρίγκηψ, δὲν φοβούμεθα νὰ σᾶς ὑποσχεθῶμεν τὴν δόξαν, τὰς εὐλογίας λαοῦ ἀγαθοῦ καὶ πιστοῦ, πάντοτε προσκεκολλημένου εἰς τοὺς ἀρχηγούς του ἐφ' ὅσον οὗτοι ἐσεβάσθησαν τὰ δικαιώματά του, καὶ τέλος μνήμην προσφιλεῖ εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς, τὰς μᾶλλον ἀποτάτω . . . » Ὁ πρίγκηψ ἀπήντησεν ὅτι ἀπεχδέχεται τὰς εὐχὰς τοῦ Βελγικοῦ ἔθνους. « Τὸ » δείγμα τοῦτο τῆς ἐμπιστοσύνης, » προσέθηκεν, εἶναι τόσῳ μᾶλλον » κολακευτικὸν καθ' ὅσον δὲν ἐπιζητήθη παρ' ἐμοῦ. Ὁ εὐγενέστε-

» ρος καὶ ὠφελιμώτερος
» ἀγὼν τοῦ προορισμοῦ τοῦ
» ἀνθρώπου εἶναι ἡ ὑποστή-
» ριξις τῆς ἀνεξαρτησίας
» ἔθνους τινὸς καὶ τῆς πα-
» γιώσεως τῶν ἐλευθεριῶν
» του. Οὕτω ὑψηλὴ μόνον ἀποστολὴ
» δύναται νὰ μὲ πείσῃ νὰ ἐγκατα-
» λείψω τὴν ἀνεξάρτητον θέσιν καὶ
» νὰ χωρισθῶ τόπου μεθ' οὐ συνε-
» δέθην διὰ τῶν συγγενικῶν δεσμῶν
» καὶ τῶν ἱερωτέρων ἀναμνήσεων
» καὶ ὅστις μοὶ ἔδωκε τόσα δείγματα
» συμπαθείας. Δέχομαι τὴν προσφο-
» ράν, ἣν μοὶ προσφέρετε, ὑπὸ τὸν
» ὄρον ὅμως ἡ Συνέλευσις τῶν ἀν-
» τιπροσώπων τοῦ ἔθνους νὰ παρα-
» δεχθῇ τὰ μέτρα, ἅτινα, μόνον, δύ-
» νανται νὰ παγιώσωσι τὸ νέον κρά-
» τος καὶ νὰ τῷ ἐξασφαλίσωσι τὴν
» ἀναγνώρισιν τῶν εὐρωπαϊκῶν κρα-
» τῶν ». Ὁ πρίγκηψ ἔγραψε τῷ ἀν-
» τιβασίλει ὅτι ἤθελεν μεταβῆ εἰς Βέλ-
» γιον εὐθὺς ὡς ἡ Συνέλευσις ἤθελεν
» ἀποδεχθῆ τὰ προταθέντα ὑπὸ τοῦ συ-
» νεδρίου τοῦ Λονδίνου ἄρθρα.

Μετὰ ἀξιωμανημονεύτους συζητή-
σεις, ἡ σύμβασις αὕτη ἐγένετο παρα-
δεκτὴ τῆ 9 Ἰουλίου καὶ τὸ Βέλγιον
ἀπεκατέστη.

Ὁ πρίγκηψ Λεοπόλδος λαβὼν
γνώσιν τοῦ ψηφίσματος τῆς Συ-
νελεύσεως ὑπὸ νέας πρεσβείας ἐδέ-
χθη ὀριστικῶς τὸ στέμμα τῆς Βελ-
γικῆς καὶ ἀπεποιήθη τὴν ἐκ 50,000
λιρῶν ἐτησίαν χορήγησιν, ἣτις εἶχε
χορηγηθῆ αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Ἀγγλικοῦ
κοινοβουλίου. Ἐν τῇ πρὸς τὸν λόρ-
δον Γραϊὺ ἐπιστολῇ του, τῆ 15 Ἰου-
λίου, γράφων ἵνα τῷ γνωστοποιήσῃ
τὴν ἀπόφασίν του ἔλεγεν, « Ὡς ἡγε-
μὼν τῆς Βελγικῆς, ἐπιθυμῶ νὰ μὴ
λαμβάνω οὐδὲ μικρὸν μέρος ἐκ τῆς ἐτη-
σίας ἐπιχορηγήσεως, ἣτις μοὶ ἐδόθη
διὰ πράξεως τοῦ κοινοβουλίου, κατὰ
τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου μου. » Εἰς
τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύ-
της ἐν τῇ βουλῇ τῶν λόρδων πάντες

ἐπευφήμισαν, ὁ δὲ δούξ Οὐέλινγκτων
εἶπεν· « ὁ λαὸς ὃν ὁ πρίγκηψ μέλλει
νὰ κυβερνήσῃ θέλει ἰδεῖ ἐν τῇ πράξει
ταύτῃ τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ὁ ἡγεμὼν του
εἶναι ἐλεύθερος πάσης ὑπεξουσιότη-
τος ξένης. »

Τῆ 16 Ἰουλίου, ὁ Λεοπόλδος ἀνε-
χώρησε τοῦ Λονδίνου καὶ ἐπεβίβα-
σθεῖς εἰς Καλαὶ εἰσήλθε τὴν ἐπαύριον
εἰς τὴν Βελγικὴν καὶ διήλθε, ἀνευ-
φημούμενος ὑπὸ τοῦ λαοῦ, τὰς θαυ-
μασίας πεδιάδας καὶ τὰς ἀρχαίας
καὶ ἐνδόξους πόλεις τῆς Φλάνδρας.
Ὁ ἐνθουσιασμός δὲν ἦτο μικρότερος
ἐν τῇ Βραβάντῃ, ἀλλ' ἐκ τῆς Φουρ-
νες (Furnes) μέχρι τοῦ φρουρίου τοῦ
Λάκεν, ὅπου ἀφίχθη τῆ 19, τὸ ταξι-
δεῖόν του ἦτο δημοτικὸς θρίαμβος.

Τῆ 21 Ἰουλίου, ἐπὶ τῆς Βασιλι-
κῆς Πλατείας, ἐν Βρυξέλλαις, ἐν τῷ
μέσῳ τῆς συντακτικῆς Συνελεύσεως,
καὶ τοῦ συνωθουμένου εἰς τὴν πλα-
τεῖαν καὶ τὰς πέριξ ὁδοὺς λαοῦ, ὤ-
μοσε τὸν συνταγματικὸν ὄρκον καὶ
ἀνηγορεύθη ἐπισήμως Βασιλεὺς τῶν
Βέλγων. Πάντες δὲ ἤκουσαν μετ' ἀ-
περιγράπτου συγκινήσεως τοὺς εὐγε-
νεῖς λόγους τοῦ Λεοπόλδου Α'. « Ἐπὶ
τῇ θεᾷ τοῦ λαοῦ τούτου, ἐπικυροῦντος
διὰ τῶν ἀνευφημήσεων αὐτοῦ τὴν
πράξιν τῆς Ἐθνικῆς ἀντιπροσωπείας,
πεῖθομαι ὅτι ἐκλήθην τῇ εὐχῇ τοῦ
τόπου, καὶ συναισθάνομαι ὁποῖα πα-
ρομοία ὑποδοχὴ μοὶ ἐπιβάλλει καθή-
κοντα. Βέλγος γενόμενος διὰ τῆς
ἐκλογῆς ὑμῶν, θέλω θέσει ὡς νόμον
τὸ νὰ δειχθῶ τοιοῦτος καὶ διὰ τῆς
πολιτικῆς μου . . . Ἐδέχθην τὸ
προσφερθέν μοι στέμμα ὑπὸ
τὸν ὄρον νὰ ἐκπληρώσω τὸ
εὐγενές ὅσον καὶ ὠφελιμον
ἔργον, τῆς παγιώσεως τῶν
θεσμῶν γενναίου λαοῦ καὶ τῆς
ὑποστηρίξεως τῆς ἀνεξαρτη-
σίας του. »

II

Μετὰ τὴν ἀναγόρευσίν του ἠθέλη-
σε νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς ἐπαρχίας, ἃς

δὲν εἶχεν ἰδεῖ διερχόμενος ἀπὸ Φουρ-
νες εἰς Βρυξέλλας. Τῆ 28 Ἰουλίου,
ἐπορεύθη εἰς Ἀνβέρσιν, τῆς ὁποίας ἡ
ἀκρόπολις κατεῖχετο πάντοτε ὑπὸ
τῶν Ὀλλανδῶν, καὶ διήλθε διὰ τοῦ
παρατεταγμένου στρατοῦ τοῦ λεγο-
μένου τοῦ Escout. Τῆ 31, εἰς τὰ πέ-
ριξ τῆς Ἀσσελτ διήλθεν ἐπίσης ἐπι-
θεωρῶν τὸν στρατὸν τὸν καλούμενον
τῆς Μεύσης. Ἀντὶ 68,000 ἀνδρῶν,
ὡς οἱ σημαφόροι (cadres) ἐδείκνυον,
μόλις ἐξ 25,000 συνέκειντο τὰ δύο
ταῦτα σώματα. Τῆ 4. Αὐγούστου ἦτο
εἰς Λιέγην, ὅπου ἔλαβε αἰφνυδίως
τὴν ἀγγελίαν τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐχ-
θροπραξιῶν παρὰ τῶν Ὀλλανδῶν.
Ἡ ἀόριστος ἀνακωχὴ, γενομένη τὸν
Νοέμβριον τοῦ 1830 μεταξὺ Βελγι-
κῆς καὶ Ὀλλανδίας τῆ μεσιτεία καὶ τῇ
ἐγγυήσει τοῦ ἐν Λονδίνῳ συνεδρίου,
ἀπερρίφη αἰφνυδίως ὑπὸ τοῦ διοικη-
τοῦ τοῦ φρουρίου τῆς Ἀνβέρσιν, καὶ
αἱ ἐχθροπραξίαι ἐμελλον ν' ἀρχίσω-
σι ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν. Ὁ Γουλιέλ-
μος Α', ὅστις, τῆ 21 Ἰουλίου, εἶχε
διαμαρτυρηθῆ κατὰ τῶν Δεκαοκτῶ
Ἄρθρων καὶ τῆς ἀναγορεύσεως τοῦ
πρίγκηπος Λεοπόλδου, ἤλπιζε νὰ τὸν
καταλάβῃ καὶ νὰ τὸν ἀνατρέψῃ δι' ἀ-
προσδοκίτου εἰσβολῆς.

Τῆ 2 Αὐγούστου, ὁ Ὀλλανδικὸς
στρατὸς ἤρξατο κινούμενος, καὶ τὴν
3 κατέλαβε τὸ Turnhout. Ὁ Λεοπόλ-
δος δὲν ἐταράχθη, ἀλλ' εἶδε τὴν κα-
τάστασιν τῶν πραγμάτων δι' ἀσφα-
λοῦς βλέμματος. Ἀπεφάσισε νὰ τε-
θῇ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Βελγικοῦ στρα-
τοῦ καὶ νὰ πράξῃ ἀνδρείως τὸ καθή-
κόν του, μὴ ἀγνοῶν ὅτι ἐπρόκειτο
νὰ ρίψῃ τὸν ὑπὲρ τῶν ὄλων κύ-
βον· διότι ὁ ἐθνικὸς στρατὸς, ὄχι μόνον
ἀτελῶς ὁργανισμένος ἦτο, ἀλλὰ
καὶ πολὺ κατώτερος τὸν ἀριθμὸν ὡς
πρὸς τὸν εἰσβαλόντα. Τῷ ὄντι, ὁ
Λεοπόλδος εἶχε 25,000 ἀνδρῶν μό-
λις νὰ ἀντιτάξῃ πρὸς 50,000 Ὀλ-
λανδῶν προχωρούντων διὰ τοῦ Ἐσκῶ
καὶ τῆς Μεύσης. Πέμπων λοιπὸν τὰς

διαταγὰς του πρὸς τὸν ὑπουργὸν τοῦ πολέμου ἤτησε καὶ τὴν μεσολάβησιν τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας, ἐγγυητρίαι τῶν παραδεκτῶν γενομένων ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως προτάσεων καὶ ἐπομένως ἐγγυητριῶν καὶ περὶ τοῦ ἀπαραβιάστου τοῦ Βελγικοῦ ἐδάφους.

Τῆ 3 Αὐγούστου, ἐπέστρεψεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὰς Βρυξέλλας καὶ τὴν ἐπαύριον πορευθεὶς εἰς Ἀνβέρσιν ἐκοιμήθη εἰς τὴν πόλιν ταύτην τὴν ἐπαπειλουμένην ὑπὸ νέου βομβαρδισμού, τηρήσας οὕτω ὅτι εἶχε πρὸ μικροῦ εἰπεῖ: « Ἐκαστος θέλει πράξει τὸ καθήκον του. Βέλγοι, ὡς σεις, θέλω ὑπερασπισθῆ τὴν Βελγικὴν. »

Ἐξασφαλισθεὶς ἐπὶ τῆς τύχης τῆς ἐμπορικῆς πρωτεύουσας μετέφερε τὸ γενικὸν στρατόπεδον εἰς Μαλίνας· προετίθετο δὲ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν πρώτην ἐφοδὸν τοῦ Ὁλλανδικοῦ στρατοῦ καὶ νὰ μὴ προσκαλέσῃ εἰς βοήθειάν του τὸν γαλλικὸν στρατὸν ἢ ἐν τελευταίᾳ ἀνάγκῃ. Δύο σώματα ἐκ 50, 000 Γάλλων συνιστάμενα, ἐπορεύοντο ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ στρατηγοῦ Γεράρδου εἰς Αἰλλὴν καὶ εἰς Γιβέτ. Ἄλλ' ὁ στρατηγὸς δὲν ὤφειλε νὰ εἰσέλθῃ εἰς Βελγικὴν ἐὰν νέα προσκλήσις τοῦ Λεοπόλδου δὲν ἐκάλει αὐτόν. Μετὰ τὰς καταστροφὰς οἵτινες ἐπληχθήσαν ὑπὸ τοῦ στρατοῦ τῆς Μείσης, ὁ Λεοπόλδος μετὰ 8, 000 ἀνδρῶν τακτικοῦ στρατοῦ καὶ δεκαοκτὼ κανονίων ἐπεχείρησε νὰ ἐμποδίσῃ ἐμπροσθεν τῆς Λουβαίνης τὸν ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος τῆς Ὁράνζης διοικούμενον στρατὸν, θέλων νὰ ὑπερασπισθῆ τὰς Βρυξέλλας μέχρι τῆς ἀφίξεως τῶν Γάλλων, εἰς πάντας γενομένους παράδειγμα ἀταραξίας καὶ γενναιοῦτος. « Πρέπει, ἔλεγε πρὸς τοὺς ἀναγκάζοντας αὐτὸν νὰ μὴ ἐκτίθηται προσωπικῶς, πρέπει νὰ δώσωμεν τὸ παράδειγμα εἰς τοὺς νέους αὐτοὺς στρατιώτας ». Ὁ στρατηγὸς Βελλιάρδ ἐγράφεν εἰς

τὴν κυβέρνησιν του ὅτι ὁ βασιλεὺς τῶν Βέλγων ἔδειξε γενναιοῦτητα καὶ ψυχρότητα ἀπαράμιλλον, ὅτι πολλάκις ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ καὶ πλειστάκις ἐξετέθη εἰς τὸν θάνατον.

Ὅτε ὁ Λεοπόλδος εἰσῆλθεν εἰς τὰς Βρυξέλλας, τῆ 16 αὐγούστου, ὁ λαὸς ὑπεδέχθη δι' ἐπευφημιῶν τὸν ἀρχηγόν του, ὅστις εὐγενῶς ἀφοσιώθη εἰς τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Βελγικῆς καὶ ὅστις κατῴρθωσε, διὰ τῆς ἐνεργητικότητος καὶ προβλεπτικότητος του, νὰ ὑπερισχύσῃ φοβερᾶς κρίσεως.

Ἡ ἐκστρατεία αὕτη τοῦ Δεκαήμερου ἔσχεν ἐν τούτοις θλιβεράς συνεπείας. Ἡ εἰσδρομὴ τῶν Ὁλλανδῶν, ἣν ἠκολούθησεν ἡ πτώσις τῆς Βαρσοβίας, καὶ ὁ θρίαμβος τῶν τῶν ῥιδῶν ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐνεκα τῆς ἀπορρίψεως τοῦ μεταρρυθμιστικοῦ ψηφίσματος, ἔφερον ἀντίδρασιν ἐξ ἧς ὁ Γουλιέλμος Α' ὑποστηρίζομενος παρὰ τῶν δυνάμεων τῆς Ἀρκτου ἠδυνήθη νὰ ἐπωφελῆ. Τῆ 5 ὀκτωβρίου, τὸ συνέδριον τοῦ Λονδίνου ἐψηφίσεν εἴκοσι τέσσαρα ἄρθρα νέων συμβάσεων ὡς πρὸς τὸν χωρισμὸν τῆς Βελγικῆς καὶ τῆς Ὁλλανδίας. Ἡ Βελγικὴ ἀνακηρυχθεῖσα οὐδετέρα ἔπρεπε νὰ παραιτηθῆ ἐνὸς μέρους τοῦ Λουξεμβούργου καὶ νὰ διατηρήσῃ μόνον τὸ ἕτερον ὡς ἀντάλλαγμα τοῦ παραχωρηθέντος, ἐλάμβανε δὲ τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ Ἐσχωῦ ὑπὸ τὸν ὄρον ἀποτίσεως φόρου εἰς τὴν Ὁλλανδίαν, καὶ τέλος εἰς τὸ μέρος τῶν χρεῶν, τὸ μέρος τῆς ὠρίστη αὐθαιρέτως εἰς τὸ ποσὸν 8, 400,000 φλωρίων. Τοιαῦται ἦσαν αἱ ἀποφάσεις τοῦ Λονδίνου συνεδρίου, αἵτινες ἀνακηρυχθεῖσαι τελειωτικαὶ καὶ ἀμετάκλητοι ἐπεβλήθησαν εἰς τὸ Βέλγιον, ὅπερ ὤφειλε νὰ ὑποταχθῆ. Μετὰ συζητήσεις πεισματώδεις ἡ πλειονοψηφία τῆς βουλῆς τῶν ἀντιπροσώπων καὶ τῆς Γερουσίας ἀπεδέχθη τὴν συνθήκην.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΨΥΧΗΣ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ.

— Πόνους πολλοὺς αἰσθάνομαι βυθίου, ἰατρί μου, Τῷ ἔλεγε κ' ἐκύτταζε περιπαθῶς ἐκεῖνον ἢ Φρόσω. — Ποῦ αἰσθάνοσαι, Φρόσω, πόνους, εἰπέ μου, Τῷ ἔλεγε ὁ ἰατρὸς, κ' ἐκείνη μετὰ θρήνων τὴν τρυφερὰν τῆς ἔθετε χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν. Ὁ ἰατρὸς ἐξήταξε, πλὴν μάτην προσεπάθει. Μόνος ὁ πόνος τῆς ψυχῆς δὲν ἔχει θεραπείαν, οὐδ' ἔχουν βλάβας ὕλικας τοῦ ἔρωτος τὰ πάθη.

— Πόνους πολλοὺς αἰσθάνομαι εἰς ὅλην τὴν καρδίαν, Τῷ ἔλεγε κ' ἐκύτταζε τὸν ἰατρὸν μὲ πόνον. Εἰς μάτην πίνει φάρμακα πικρὰ πρὸς θεραπείαν, Ὁ ἰατρὸς ἦτο αὐτῆς τὸ φάρμακον τὸ μόνον. Μετ' οὐ πολὺ ὁ ἰατρὸς τὸ λάθος του ἠσθάνθη, οὐδὲ πως πλὴν ἠδύνατο τὴν ἀσθενῆ νὰ σώσῃ, Ἦτον ἀργά, κ' ἡ πάσχουσα ταχέως ἐμαράνθη, Ὁ τάλας τὴν καρδίαν του εἰς ἄλλην εἶχε δώσει.

Τὰ σάββανα ἐνδύετο κ' ἡ Φρόσω κατηράτο τὸν ἰατρὸν τῆς ὅμοια παθήματα νὰ πάθῃ. Ἰατρικὸν ὁ ἰατρὸς νὰ εὖρη ἐπειράτο. Μάτην σπανίως τῆς ψυχῆς λαίονται τὰ λάθη. Ἡσθάνθησεν, ὡχρίασε, τὸ σῶμά του ἐλύθη, τῆς Φρόσως ἡ φρικτὴ ἀρὰ οὐδὲ πως ἐλανθάνθη. Ἐγάπησε περιπαθῶς πλὴν δὲν ἀντηγαπήθη. Ὁ κόσμος οὗτος τῆς ψυχῆς μαρτύριον ἐπλάσθη.

Μὴ τ' ἄνθη τῆς ἀνοΐξεως τὸ τέκνον τῆς στολίζει, Κλαίει, κτυπᾷ, ἡ μήτηρ του, σχίζει τὰ κρέατά της, τὸ τέκνον τῆς τὸ ἄμοιρον ὁ Κύριος γνωρίζει. Πῶς ἔθρεψεν ἡ δυστυχὴς μὲ τὸ ὑστέρημά της. Τότ' ἐνθυμήθη ἡ ἀσπλαγχνὸς ἐκεῖνου ἐρωμένη τὸν λάτρη τῆς κ' ἐκτύπησε ἔς τὰ στήθη ἡ καρδιά της. Τὸν εἶδε νεκροτόλιστον εἰς τοὺς νεκροὺς νὰ βαίνει. Βραδεία ἦτον πλὴν πικρὰ ἡ μεταμέλειά της.

Ἐκτοτε ἡ καρδιά της ἐπαλλεν ἀενάως, Τὰ ὄμματα της ἔφευγεν ὁ ὕπνος κ' ἐξυπνώσα. Εἰς τὸν βυθὸν εὐρίσκετο τοῦ τάφου καὶ τὸ χάος, Μάτην ἐκεῖνον μεταξὺ νεκρῶν ἀνερευώσα. Τὰ ἄσματα του ἐπαλλεν — ὡ πόσον ἡ γλυκεῖα Φωνὴ ἐκεῖνου τὴν ψυχὴν εἰς ἔρωτα ἐκάλει. — Ἄ! σ' ἐτιμῶραι ὁ Θεὸς ἀσυμπαθῆς Μαρία. — Οὐδέποτε ἀντήχησε φωνὴ τοιαύτη ἄλλη.

Ὁ Πλοῦτος ὑπερήφανον τὸν ἔρωτα ἐγκρύπτει, Καὶ ἡ Μαρία ἐκρυπτεν αὐτὸν ὑπερηφάνως. Ὁ πλοῦτος πλὴν ἐνίοτε δεῖλδον αὐγένα κύπτει. — Ἐνώπιον τοῦ ἔρωτος Θεὸς τίς μάλλον πλάνος; Ἀργὰ ἐμετανόησε — δὲν ζῆ νῦν ἡ Μαρία. — Τίς ἦνωσε τοῦ ἔρωτος τὰ λείψαν' ἀγνωσῆται, Πλὴν ἤδη κείνται ἀδελφὰ δύο σιμὰ μνημεῖα. Ὁ κόσμος οὗτος τῆς ψυχῆς μαρτύριον καλεῖται.

ΑΡΙΣΤΕΙΑΝΗΣ Κ. ΚΗΡΥΚΟΥ.

ΕΚΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΙΤΝΗΣ.

Τὴν τελευταίαν ἐκρήξιν τῆς Αἰτνης οὕτω περιγράφει δι' ἐπιστολῆς του περιηγητῆς τις, ὅστις ἀνέβη τὸ ὄρος, ὅπως θαυμάσῃ τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο θέαμα. Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἀπαντῶμεν εἰς τὴν Ἱταλικὴν ἐφημερίδα « τὸ Ἴθνος ».

Ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ Μαΐου ἐφαίνετο ἀνυψούμενος ἀπὸ τοῦ μεγίστου κρατῆρος τῆς Αἰτνης παχὺς καπνὸς ἐν εἰδεί ὑψηλῆς στήλης καὶ ἀπάσας τὰς νύκτας μέχρι τῆς 28ης ἐβλεπον οἱ κάτοικοι τῆς ὑποκειμένης Κατανίας τὰς φλόγας ἐγειρομένας ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους τοῦ κρατῆρος τούτου. Κατὰ τὸν Ἰούνιον ἡ Αἰτνη εἰσέγησεν, ἀλλὰ τὴν 2 Ἰουλίου ἀνεφάνησαν πρὸς ἀνατολὰς καπνὸς καὶ φλόγες, αἵτινες τὴν θῆν ἐγένοντο πυκνότεραι καὶ ἤρχισαν ν' ἀκούωνται ἰσχυραὶ βρονταί. Τὴν 7ην ὁ λαὸς τῆς Κατανίας, ὅστις παρηκολούθει μετ' ἐνδιαφέροντος μεμιγμένου μετὰ δικαίου φόβου τὸ λυπηρὸν ἐκεῖνο θέαμα εἶδε μέρος μὲν τοῦ χείλους τοῦ κρατῆρος νὰ καταπίπτῃ, ὁ δὲ καπνὸς νὰ ὑψοῦται διὰ νέας σχισμάδος ἐξ ἧς συγχρόνως ἐξερευόντο ἄμμος καὶ σκωρίαι διευθυνόμεναι κατὰ τοῦ οἰκίσκου τῶν Ἀγγλῶν δ-που ἦτο συσσωρευμένον ὕλικὸν πρὸς ἐπιδιόρθωσιν του.

Ἡ θερμότης ἦτο σχεδὸν ἀνυπόφορος, ἡ ὄσμη τοῦ θεοῦ ὀξυτάτη, παρατηρουμένων τῶν σκωριῶν καὶ ἀτόμων τῆς ἄμμου ὑπήρχεν ἐν αὐταῖς ἐν ἀφθονία ὁ τιτανικὸς σίδηρος, ἔνευσα εἰς τὸν ὀδηγὸν νὰ με ὀδηγήσῃ εἰς τὴν κορυφὴν ἤτοι εἰς τὸ ἐξέχον σημεῖον τοῦ πρώτου κρατῆρος, ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ γῆ ἤρξατο ἰσχυρῶς νὰ τρέμῃ καὶ στήλη καπνοῦ ὑψώθη ὀρμητικωτάτη ἀπὸ τοῦ μεγάλου κρατῆρος, ἐνεκα τοῦ ὁποίου ὁ ὀδηγὸς ἤρξατο νὰ κραυ-

γάλη — απολώλαμεν. Πραγματικῶς φλόξ ζωηρά 8 μέτρων περίπου ὑψηλή, καὶ πλατεία ὅσον ὁ δεύτερος κρατήρ, ἤρχισε νὰ διαβρῆγνυται μετ' αὐτὴν βροντὴν, ὥστε ἐνόμιζε τις τὸ τέλος τοῦ κόσμου, καὶ ἐν μέσῳ των δινῶν μελαντάτου καὶ πυκνοῦ καπνοῦ ἐξετόξευε μεγάλους ὄγκους λάβας εἰς ἀπόστασιν 5 μέχρι 6 κοιλομέτρων. Ὁ ὁδηγός μου ἐπέσε κατὰ γῆς διὰ ν' ἀποφύγη τοῦλάχιστον τοὺς πλαγίως ἐκτοξευομένους ὄγκους· ἐγκαρδιωθέντος κατέβημεν ἀρκτικῶς μετὰ ταχύτητος καὶ εἶδομεν τὴν Ἀγγλικὴν οἰκίαν κατεστραμμένην καὶ κεκαλυμμένην ἐκ λάβας. Ἐξακολουθοῦντες τότε μετὰ σπουδῆς τὸν δρόμον μας ἐφθάσαμεν ταχέως εἰς μέρος ἀσφαλές.

Ἄλλ' ἤδη αἱ βρονταὶ ἤκούοντο ἰσχυρότεραι ἐν Κατανία καὶ ἤρχισαν νὰ πίπτωσι ἄμμος καὶ σκωρίαὶ μαῦραι ἐν εἶδει βροχῆς εἰς τοὺς πλησίον τόπους, δηλ. εἰς τὴν Κατανίαν καὶ εἰς τὸ Καποσαντακρόζε (ἀκρωτήριο τοῦ τιμίου σταυροῦ) ἕως τῆς Ἀγόδης, ἐξαπλούμεναι μέχρι τοῦ δευτέρου μέρους τοῦ ὄρους κεκαλυμμένου ὑπὸ κλημάτων καὶ μηλεῶν, οὗ ἕνεκα ἐφοβήθησαν οἱ ἰδιοκτῆται, καὶ οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων ἐκείνης τῆς περιφερείας. Τότε ἐγὼ ἀπεφάσισα ν' ἀναβῶ τὴν Αἴτην συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Νικολάου καὶ ὑπὸ ἐπιτηδείου τινὸς ὁδηγοῦ. Ἡ νύξ ἦτο αἰθριωτάτη καὶ καταφώτιστος ὑπὸ λαμπροτάτης σελήνης. Φλόξ ζωηροτάτη ἐστρεφε τὴν δίνην τοῦ Ἡφαιστείου. Ἡρὸς τὰ χαράγματα ἐφθάσαμεν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Ἀγγλων, ὅπου εὑρομεν τὴν λάβαν ὑπὸ τὸ δεξιὸν πλευρὸν ἐκείνου τοῦ καταφυγίου καὶ κεκαλυμμένον ὅλον τὸ μεσημβρινὸν μέρος τοῦ μεγάλου κρατήρος. Ὁ ὁδηγὸς καὶ τοὶ θαρράλεος δὲν ἐνόμιζε φρόνιμον νὰ προχωρήσῃ, ἀλλ' ἐγὼ τὸν ἐνεθάρρυνα καὶ τὸν κατέπεισα νὰ με ἀκολουθήσῃ. Ἐξηκολουθήσαμεν,

βαδίζοντες ἐλικοειδῶς ἀπὸ μεσημβρίας πρὸς δυσμὰς ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν ἐφαίνετο μακρὺ μαῦρον τρίγωνον, ὅπερ ἐξαιτείνεται μέχρι τοῦ ἡμίσεως τῆς νήσου, καὶ ἡ σκιά ἀνέβαινεν ἐκτεινομένη μέχρι τοῦ ὑψηλοτέρου κρατήρος τὸ μήκος περίπου 100 μέτρων καὶ τὸ πλάτος 50· πρὸς ἀνατολὰς τούτου εἶναι ὑψωμένον 40 μέχρι 50 μέτρων ὑψηλόν, τὸ ὁποῖον εἶνε τὸ ἐξέχον σημεῖον τῆς Αἴτην· κάτω, μεσημβρινῶς εἶνε δεύτερος μικρότερος κρατήρ· ὁ πρῶτος ἐρρίπτε πυκνὰς σφαῖρας καπνοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ χείλους του παρατηροῦντο εὐρεῖαι διασχίσεις ἐκ μιᾶς τῶν ὁποίων ἐξήρχοντο ζωηρόταται φλόγες.

Μελίτη τὴν 24 Αὐγούστου 1863.

N. M.

Ο ΣΑΛΗΓΚΤΗΣ ΤΟΥ ΒΕΡΕΖΙΝΑ.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ,

ὑπὸ

ΕΠΑΜΙΝΩΝΔΑ ΣΧΙΝΑ.

(Συνέχεια Ἰδὲ φύλ. 27 καὶ 28.)

Δὲν ἐργάζονται ὑπὸ τὰς ὄψεις τοῦ Καίσαρος; διότι οὗτος εἶναι ἐκεῖ, ἐπὶ τῆς ὄχθης, ὅτε μὲν ἐφιππος, ὅτε δὲ πεζός, τετυλιγμένος εἰς τὴν φαῖαν αὐτοῦ ρεδιγκόταν, ἐπερράμμενὴν διὰ γουναρικοῦ, τὸ δίοπτρον ἀνὰ χεῖρας, ὡς τὸν παρέστησαν ἔπειτα οἱ στρατιῶται ἐκεῖνοι τῆς ἱστορίας, οἱ καλούμενοι ζωγράφοι καὶ ποιηταί.

Πρὸς βορρᾶν, καπνίζουσι τὰ ἐρείπια τοῦ χωρίου Στουδιάγκα· πρὸς νότον, ἐκ τῆς ἐτέρας τούτεστιν τοῦ ποταμοῦ ὄχθης, πυραὶ τινες λάμπουσιν ἐν τῷ σκότει.

Εἰσὶν ἴσως οἱ Ῥώσσοι τοῦ στρατηγοῦ Ζισακῶφ ἢ τοῦ στρατάρχου Οὐίτγενσταίν, οἵτινες θέλουσι νὰ κόψωσι τὴν ὑποχώρησιν εἰς τὸν Γαλλικὸν στρατόν.

Οἱ γεφυροποιοὶ ἐργάζονται ἀδιακόπως καὶ ὁ εὐγενὴς ἐκείνος γέρον, ὁ καλούμενος στρατηγὸς Ἐβλέ, εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς τὸ ὕδωρ ὡς αὐτοί, ἕνα τοῦ ἐνθαρρύνῃ διὰ τῆς ἀρετῆς του.

Γαλήνιος καὶ ἐταστικός, ὁ Ναπολέων ἀκολουθεῖ διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὰ γιγάντια ταῦτα ἔργα, ἄτινα, περατούμενα εἰς τινὰς ὥρας, μέλλουσι νὰ σώσωσι τὸν γαλλικὸν στρατόν. Αἰφνης ῥίγοι, σταματᾷ καὶ ἐρωτᾷ ἀποτόμως τοὺς ἀξιωματικούς, οἵτινες τὸν περιτριγύριζον.

— Τίς εἶναι ὁ ἄνθρωπος οὗτος;

Καὶ διὰ τοῦ δακτύλου σημειοῖ μεταξὺ τῶν γεφυροποιῶν, τῶν μετὰ πλείονος ζήλου ἐργαζομένων, στρατιώτην τινὰ, ὁ οἷς ἔφερε τὴν σολὴν τῶν ἐφιππων κυνηγῶν.

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν εἶναι γεφυροποιός, εἶναι σαλπικτῆς, εἶπεν οὗτος.

— Ναί, μεγαλειότατε, ἀπήντησε συντάγματάρχης τις, εἶναι εἰς ἐκ τῶν κυνηγῶν μας. Εὐρίσκεται εἰς τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς πρωίας ταύτης, ἀφοῦ συνεκρούσθη χθὲς καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ ἐξάισιος ὢν κολυμβητῆς προσήνεγκε μεγίστας ὑπηρεσίας.

— Τὸ ὄνομά του; ἠρώτησεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Ἀνσέλμος· εἶναι στρατιώτης τῆς τελευταίας νεοσυλλεξίας· ἤλθε στρατεύσιμος εἰς Μόσχαν καὶ ἐτάχθη εἰς τὴν μουσικὴν.

— Προσκαλέσατε τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, διέταξεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

Μετὰ δύο λεπτά, ὁ εἰς γεφυροποιὸν μεταβληθεὶς κυνηγός, παρουσιάζεται εἰς τὸν Αὐτοκράτορα.

— Εἶσαι καλὸς κολυμβητῆς;

— Ναί, Μεγαλειότατε.

— Δύνασαι νὰ διέλθῃς τὸν Βερεζίνα;

— Τὸ πιστεύω, μεγαλειότατε.

Ὁ Αὐτοκράτωρ, ὅταν διευθύνθη πρὸς τὴν Μόσχαν, εἶχεν ἀφήσει ὀπίσω ἐν τῶν σωμάτων τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ, τὴν μεραρχίαν τοῦ στρατηγοῦ Κορβινώ.

Ἡ μεραρχία αὕτη ὄφειλε νὰ ἦναι πρὸς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Βερεζίνα.

Κατὰ πάσας τὰς ἐσπέρας εἶχον ἀκούσει τὸ τηλεβόλον τῶν Ῥώσσων καὶ εἶχον παρατηρήσει τὰς λάμψεις τῶν πυρῶν τῆς ἀγρᾶυλλας αὐτῶν.

Ἐὰν ὁ στρατηγὸς Κορβινώ δύναται νὰ φθάσῃ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης πρὸ τῆς ἡμέρας καὶ νὰ προασπίσῃ τὴν τελείωσιν τῆς γεφύρας, ὁ στρατὸς ὁλόκληρος ἐσώθη.

Ὁ Αὐτοκράτωρ εἶχεν ὑπολογίσει πάντα ταῦτα! Ἀλλὰ πῶς νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Κορβινώ;

Εἶχε πέμψει δέκα διαγγελεῖς· οἱ μὲν δὲν ἐπεφάνησαν πλέον, οἱ δὲ ἐπνίγησαν μετὰ τῶν ἵππων αὐτῶν καὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ φθάσωσι τὴν ἐτέραν ὄχθην.

— Ἐὰν φθάσῃ ἐπὶ τῆς ἐτέρας ὄχθης, λέγει ὁ Αὐτοκράτωρ εἰς τὸν σαλπικτῆν, διότι ὁ ἀκατάβλητος οὗτος κυνηγός, ὁ μετὰ τῶν γεφυροποιῶν ἐργαζόμενος, δὲν εἶναι ἄλλος εἰμὴ ὁ πτωχὸς Γκαλουμπέτ, ὅστις, πρὸς ἑξ μνηῶν, εἶχεν ἀπαχθῆ πλήρης δακρύων, ὑπὸ τῶν χωροφυλάκων, ἐκ τῆς ἐπαύλεως τοῦ Κριζενόν, ἐὰν φθάσῃ ἐπὶ τῆς ἐτέρας ὄχθης, ἐὰν ἦσαι ἀρκετὰ γενναῖος, ἵνα περιφρονήσῃς εἰκοτάκις τὸν θάνατον, καὶ ἀρκετὰ εὐτυχῆς, ἵνα ἐπανέλθῃς καὶ μοι εἴπῃς τίνες εἰσὶν αἱ δυνάμεις, αἵτινες στρατοπεδεύουσιν ἐκεῖ κάτω, ὀπισθεν τῶν δένδρων ἐκείνων, σοὶ ἀπονέμω τὸν σταυρὸν καὶ σὲ κάμνω ἀξιωματικόν.

Ἀνσέλμος ὁ Γκαλουμπέτ, Ἀνσέλμος ὁ σαλπικτῆς, κάμνει τὸν στρατιωτικὸν χαιρετισμὸν καὶ βίπτεται εἰς τὸ ὕδωρ.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν ἀκολουθεῖ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, τόσῳ μακρὰν, ἐφ' ὅσον ὁ κολυμβητῆς εἶναι ἐντὸς τοῦ κύκλου τοῦ φωτός, τοῦ διαγεγραμμένου ὑπὸ τῶν πασσάλων καὶ προεκτεινομένου ὑπὸ τῶν πυρῶν τῶν ἀνημμένων εἰς τὰ περίξ τοῦ Στουδιάγκα.

Καὶ ὀπισθεν τοῦ Αὐτοκράτορος, ἀξιωματικὸς τις τὸν ἀκολουθεῖ ἐπίσης διὰ τοῦ βλέμματος καὶ ψιθυρίζει ἡμισεῖα φωνῆς:

— Ματαίως προσεπάθησα νὰ σὲ κάμω νὰ φονεuthῆς ἀπὸ ἑξ ἡδὴ μνηῶν· ἀλλὰ πιστεύω ὅτι ἤδη ἡ τύχη μέλλει νὰ συντελέσῃ τὰς προσπάθειάς μου.

Καί, ἐπὶ τῶν λεπτῶν καὶ ὠχρῶν χεῖλέων τοῦ ἀξιωματικοῦ τούτου, ὠλισθήσε μοχθηρὸν μειδίαμα, καὶ ὁ ὑπολογαγὸς Μαρκελίνος, ἦτον ὅλος αὐτός, ἠύχετο, ἵνα ὁ ἀκατάβλητος κολυμβητῆς παρασυρθῇ ὑπὸ τοῦ ρεύματος ἢ συνθλασθῇ μετὰ τὸ δύο πάγων.

Ὁ Μαρκελίνος, ὁ υἱὸς τοῦ ἀρχαίου ἐπιστάτου τοῦ Βερτρῶ, ὁ ὑπολογαγὸς Μαρκελίνος, ὅστις ἠγάπα τὴν Μιοννέττην καὶ δὲν ἠ Μιοννέττη ἀπεστρέφετο, εἶχε κάμει, καὶ αὐτὸς ἐπίσης τὴν ἐκστρατείαν τῆς Ῥωσίας, καὶ ἦν ἀρκούντως ἐπιτήδειος, ἐγκαταλείπων τὴν Γαλλίαν, ὥστε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν κατάταξιν εἰς τὴν Ἰλην

του Ανσέλμου του Γκαλουμπέτ. Ο παιγνιδιάρης του χωρίου γενόμενος σαλπικτικής ὥρμα πάντοτε ὁ πρῶτος κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἐκάστοτε, ἡ καρδιά τοῦ μοχθηροῦ Μαρκελίνου ἐπαλλεν ἐκ μυσταρᾶς ἐλπιδος, ἀλλ' ὁ Ανσέλμος διήρχετο ἐν μέσῳ βροχῆς πυρὸς καὶ ἐπανήρχετο πάντοτε σῶος καὶ ἀβλαβής.

Ὁ Ανσέλμος ὠνευρεύετο τὴν Μιοννέτην καὶ ἡ ἐνθύμησις τῆς φιλάτης αὐτοῦ ἦτο τὸ φυλακτὸν του.

Ὁ Μαρκελίνος, καὶ αὐτὸς ὡσαύτως εἶχε βαδίσει εἰκοσάκις κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ αἱ σπείρει εἶχον φεισθῆ αὐτοῦ· ἀλλ' ἐνῶ οἱ σύντροφοὶ του ἐγένοντο λοχαγοὶ, μούραροι, συνταγματάρχαι, καθ' ὅλην τὴν ἐκστρατείαν εἶχεν ἀπομείνει ὑπολοχαγός· θέλει εἶσθαι ὑπολοχαγός καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ζωὴν ἴσως, καὶ ἐὰν θέλητε νὰ γνωρίσητε διατί, ἀφήσωμεν πρὸς στιγμὴν τὸν Αὐτοκράτορα καὶ τὸ ἐπιτελεῖόν του καὶ εἰσχωρήσωμεν εἰς τὴν ἀγραυλίαν τῶν κυνηγῶν.

Ὁ χειμῶν καὶ ὁ ἐχθρὸς ἔχουσι δεκατίσει τὴν ὥραϊαν ἱππαρχίαν, αἱ στολαὶ εἰσὶν εἰς βράχην· οἱ ἵπποι ἀποκεκηκότες ξέουσι τὸ πεπηγμένον ἔδαφος διὰ τῶν ὀνύχων, ὅπως ἀποκαλύψωσι κάρφος τι χόρτου.

Εἶναι γνωστὴ ἤδη μεταξὺ τῶν κυνηγῶν ἡ ἀποστολὴ, ἣν ὁ Αὐτοκράτωρ ἀνέθηκεν εἰς τὸν σαλπικτικὸν Ανσέλμον καὶ ἕκαστος λέγει τὴν γνώμην του.

— Ὁ ἐπὶ ἀνέλθῃ ἐκ τῆς ἐτέρας ὄχθης, λέγει γέρον τις λοχαγός, ὅστις εἶχεν ἰδεῖ τὸν σαλπικτικὸν εἰς τὸ ἔργον.

— Τοῦτο δὲν εἶναι πιθανόν, ἀπαντᾷ στρατιώτης τις, ὁ ποταμὸς εἶναι πλατύς, τὸ ρεῦμα ὀρηκτικόν.

— Εἶναι δεινὸς κολυμβητής, λέγει λοχίας τις.

— Κατάγεται ἐκ τινος μέρους παραθαλάσσιου; ἐρωτᾷ ἕτερός τις ἀξιωματικός.

— Ὁχι, εἶναι Βουργούνδιος, ἀπαντᾷ ὁ λοχίας.

— Καὶ οἱ Βουργούνδιοι εἶναι δεινοὶ στρατιῶται, προσέθηκεν ὁ γέρον λοχαγός.

— Ὡ! ὄχι ὄλοι, εἶπε πονηρῶς στρατιώτης τις.

Ὁ λοχαγὸς ἐμειδίασε.

— Λέγεις τοῦτο, διότι ὁ ὑπολοχαγὸς Μαρκελίνος εἶναι Βουργούνδιος;

— Ναί, λοχαγέ μου.

— Καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους, ἐξ οὗ καὶ ὁ σαλπικτικὸς Ανσέλμος; Λοιπὸν προσέθηκεν ὁ λοχαγὸς στρίφων μεθ' ὕφους ὑπεροπτικοῦ τὸν φαῖδν μύστακά του, τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶναι ὡς δένδρα τινὰ κακῶς ἐγκεντριμένα, ἅτινα ἀποφέρουσιν ἐνίοτε γορίτσας καὶ ἐνίοτε μαστοὺς τῆς Ἀφροδίτης, ὁ Ανσέλμος εἶναι ὁ μαστὸς τῆς Ἀφροδίτης.

— Καὶ ὁ ὑπολοχαγὸς εἶναι ἀνανδρὸς, ἐπιθύρσαν χαμηλοφῶνως οἱ στρατιῶται.

— Τὰς ἡμέρας τῆς μάχης, εἶναι πάντοτε ὀπισθεν τῆς ἴλης, εἶπεν ἐνωμοτάρχης τις.

— Ἐγὼ, προσέθηκε κυνηγός τις, τὸν εἶδον νὰ κρύπτεται ὀπισθεν ἐνὸς δένδρου εἰς Κρασνόν.

— Ἡσυχά, παιδιὰ! εἶπεν ὁ λοχαγός καὶ ἔχετε ὑπομονήν. Ὁ τὸν κάμω εἰς διαθεσιμότητα, ἐὰν ποτε ἐπανίδωμεν τὴν Γαλλίαν.

Καὶ πάντες οὗτοι, οἱ συνδιαλεγόμενοι περὶ τῆς ἀνανδρίας τοῦ ὑπολοχαγοῦ Μαρκελίνου, εἰσὶν ἐστραμμένοι πρὸς τὴν πυρὰν αὐτῶν καὶ δὲν ἔχουσι παρτηρήσει τὸν μοχθηρὸν ἀξιωματικὸν ἄφωνον, εἰς δέκα βημάτων ἀπόστασιν, τὴν βίνα ἔχοντα ἐντὸς τοῦ μανδύου, εὐχόμειον ὑπὲρ τῆς ἐξολοθρεύσεως τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, τοῦ στρατοῦ ἐκεῖνου, μεταξὺ τοῦ ὁποῦ εἶναι γενικῶς καταπεφρονημένος. Παρήλθεν ἤδη ἀρκετὸς χρόνος, ἀφ' οὗ ὁ σαλπικτικὸς ἐβρίβη εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἠφανίσθη εἰς τὸ σκότος.

— Ἀπέθανε; τὸ ρεῦμα παρέσυρεν αὐτόν;

Σκληρὰ ἀγωνία βασιλεύει ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης, καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ ἐξακολουθεῖ νὰ περιπατῇ μεγάλοις βήμασιν, μὴ κρύπτων ὄλως διόλου τὴν ἀνυπομονησίαν του.

— Ἐὰν ὁ Κορβινὸς ἦναι ἐπὶ τῆς ἐτέρας ὄχθης, λέγει ἐνίοτε στρεφόμενος πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς αὐτοῦ, ἐγγυῶμαι καὶ περὶ τοῦ τελευταίου στρατιώτου τοῦ στρατοῦ μου.

Αἴφνης ἤχος τις διήλθε τὸ διάστημα, ἐπικρατήσας τῆς ἐργασίας τῶν γεφυροποιῶν καὶ τοῦ συγκεχυμένου θορύβου τοῦ στρατοῦ ὀλοκλήρου, ὅστις περιμένει τὴν σωτηρίαν του ἐκ τῆς ἀποπερατώσεως τῆς ξυλίνης ταύτης γεφύρας.

Εἶναι ἤχος λαμπρὸς, ὅστις δονεῖται περὶ τὸ οὖς τοῦ Ναπολέοντος.

Εἶναι ὁ Ανσέλμος, ὅστις ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν σάλπιγγά του καὶ ὅστις, ἰσάμενος ἀναμφιβόλως ἐπὶ τῆς ἐναντίας ὄχθης, ἀγγέλει ὅτι διήλθε τὸν ποταμὸν.

Τότε ζήτω χαρᾶς καὶ χειροκροτήσεις ἐγείρονται περὶ τὸν Αὐτοκράτορα.

Ἄλλ' ὁ Αὐτοκράτωρ ἔχει πάντοτε τὸ μέτωπον κεκαλυμμένον ἐκ νεφῶν.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ζητεῖ, ἐὰν αἱ πυραὶ, αἵτινες λάμπουσιν εἰς τὸν ὀρίζοντα, εἰσὶν αἱ τοῦ Οὐίτγενσταῖν καὶ τοῦ Ρώσικοῦ στρατοῦ, ἢ αἱ τῆς μεραρχίας τοῦ Κορβινῶ.

Τὸ σάλπισμα τοῦ κυνηγοῦ ἐσβέσθη. Ἀναμφιβόλως, πάραυτα ἀφοῦ ἀνήγγειλε ὅτι ἔζη, πορεύεται εἰς τὴν κατασκόπευσιν.

Μία ὥρα παρέρχεται, ὥρα μεγίστης ἀδημονίας!

Ἄλλ' ἡ σάλπιγξ ἀκούεται καὶ αὖθις, καὶ, ὅπερ τὸ ἀστεῖον, οἱ ἦροι εἰσὶν τοσοῦτοι διακεκριμένοι, ὥστε φαίνονται ἐρχόμενοι ἐκ μέσου τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Ανσέλμος σαλπίζει προσβολῆν. Ἐσκάλωσεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐπὶ τινος πύργου ὡς φάκη τῶν βορείων θαλασσῶν καὶ ἀγγέλλει τῷ Αὐτοκράτορι, ὅτι αἱ πυραὶ αἱ διακρινόμεναι εἰς τὴν ἀπόστασιν εἰσὶν αἱ τοῦ Ρώσικοῦ στρατοῦ.

Καὶ ἐν τούτοις τὸ μέτωπον τοῦ Ναπολέοντος φαιδρύνεται. Ἡ βεβαιοτήτης τοῦ κινδύνου ἐγκαρδιοῖ τὸν μέγαν ἄνδρα, ὃν ἡ ἀβεβαιότης καθιστᾷ ἔμφροντιν. Τὸ πνεῦμά του θέλει ἐφεύρει.

Κραυγὴ ἐνθουσιασμοῦ ἐγείρεται καὶ ἅπαντες, οἱ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης, γεφυροποιοί, πεζοί, ἵππεις, κροτοῦσιν αἴφνης τὰς χεῖρας.

Ὁ Ανσέλμος ἀναφαίνεται ἤδη ἐν τῇ γρημμῇ τοῦ φωτός, τῇ ἐκπεπομένη ἐκ τῆς γαλλικῆς ἀγραυλίας· τὸν εἶδον ἐπὶ τινος πύργου· εἶτα τὸν παρετήρησαν κολυμβῶντα καὶ ὀδηγοῦντά τι πρὸ αὐτοῦ.

Τὸ παρ' αὐτοῦ ὀδηγούμενον εἶναι ἄνθρωπος, ὅστις κολυμβᾷ ὁμοίως. Εἶναι στρατιώτης Ρώσος, τὸν ὁποῖον ὁ ἀδάμαστος σαλπικτικὸς κατέλαβεν αἰφνιδίως, τὴν λόγχην ἔχοντα προτεταμμένην, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης, ἐφ' ἧς ἐβάδισεν ἔρπων, ὡς ὄφις, πρὸ τοῦ ὁποῦ ἠνωρθῶθη ἀπειλητικῶς, τὴν σπάθην ἀνά χεῖρας καὶ τοῦ ὁποῦ, ἐν βίπῃ ὀφθαλμοῦ, ἀφῆρεσε τὸ ὄπλον.

Πάντα ταῦτα ἐγένοντο τοσοῦτον ταχέως, ὥστε ὁ δυστυχὴς κοζάκος ἐπίστανσεν ὅτι ὁ ἀντίπαλός των ἦν ὃν τι ὑπερφυσικόν.

Ὁ Ανσέλμος ἠγνοεῖ, τὴν βωσσοικίαν, ὁ κοζάκος δὲν ἐγίνωσκε παντάπασι τὴν γαλλικὴν καὶ ἐν τούτοις ἀμφότεροι συνεννοήθησαν κάλλιστα.

— Ἐὰν δὲν βαδίσης πρὸ ἐμοῦ, εἶπεν ὁ σαλπικτικὸς σκοπεύων τὸν κοζάκον, σὲ ρονεύω!

Καὶ ὁ κοζάκος ἐβάδισεν· εἶτα, πάντοτε ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν ταύτην τοῦ θανάτου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ὕδωρ.

Ὁ Ανσέλμος κολυμβᾷ διὰ τῆς μιᾶς χεῖρός· διὰ τῆς ἐτέρας κρατεῖ τὸ ὄπλον ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του, ὅπως προφυλάξῃ τὸ ἔγκαυμα. Ἐν μέσῳ τοῦ ποταμοῦ, συνήντησεν πάγον τινὰ, ἀνέβη ἐπ' αὐτοῦ, ἵνα σαλπίσῃ προσβολῆν.

Ἦδη, ἰδοὺ αὐτὸς ἐν τῷ ὕδατι, ἐκ νέου, ὀδηγῶν πάντοτε τὸν αἰχμάλωτόν του πρὸ αὐτοῦ.

Καὶ μετὰ παρέλευσιν δέκα λεπτῶν, ὁ κοζάκος καὶ ὁ σαλπικτικὸς ἀνεβρίχθησαν τὴν ἀπότομον ὄχθην καὶ ὁ Ναπολέων λέγει πρὸς τὸν σαλπικτικόν.

— Ὑπολοχαγέ Ανσέλμε, σὰς κάμνω ἱππότην τοῦ ἐμοῦ λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

Ὁ Κοζάκος θέλει τουφεκισθῆ, ἐὰν δὲν δώσῃ μακρὰς καὶ καθαρὰς λεπτομερείας ἐπὶ τῆς καθέσεως, τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῶν δυνάμεων τοῦ ἐχθροῦ.

Ὁ κοζάκος ἐπιθυμεῖ ἵνα ζήσῃ, θέλει ὀμιλήσει.

Ἐρωτώμενος διὰ διερμηνέως, ἀπαντᾷ ὅτι ὁ στρατάρχης Οὐίτγενσταῖν, ἐστρατοπεδευμένος ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης, ὑποθέτει ὅτι αἱ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης ἀνημμένοι πυραὶ εἰσὶ μεραρχίας τινὸς μεμονωμένης, καὶ ὅτι τὸ σῶμα τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ θέλει δοκιμάσει ἵνα διέλθῃ τὸν Βερεζίναν κάτωθι τοῦ Βορισῶβ· ὅτι τὴν αὐγὴν θέλει ἐπέλθῃ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο· καὶ ὅτι θέλει ἡ μεραρχία Κορβινῶ στρατοπεδεύσει δύο λεύγας μακρύτερον, πρὸς τὴν ἀνάβασιν τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Κορβινῶ, ὡς ὁ Οὐίτγενσταῖν εἶναι πεπεισμένος ὅτι θέλομεν προσπαθήσει, ἵνα συμπληρώσωμεν τὴν γεφυρὰν τοῦ Βορισῶβ, σκέπτεται ὁ Αὐτοκράτωρ.

Ἀνάγκη ἵνα ὁ Κορβινῶ εἰδοποιηθῇ. Τί-

να ἕτερον ἄγγελον παρὰ τὸν Ἀνσέλμον δύναται ἵνα ἐκπέμψῃ πρὸς αὐτόν;

Ὁ νέος ὑπολοχαγός εἶναι ἕτοιμος ὅπως ἀναχωρήσῃ.

Ἄλλὰ καὶ ἀφοῦ δυναθῆ ἄπαξ ἔτι νὰ φθάσῃ τὴν ἑτέραν ὄχθην, θὰ ἔχη τὸν καιρὸν νὰ φθάσῃ μέχρι τῶν ὄχυρωμάτων τοῦ στρατηγοῦ Κορβινῶ πρὸ τῆς ὁδοῦ ὧρας τῆς πρωίας;

Οἱ γεφυροποιοὶ ἀπ' ἀρχῆς ἐργάζονται ἀνεμόδωτος, ἀλλὰ τῆς ἡμέρας ὑποφεγγούσης ἡ γέφυρα δὲν θέλει εἶσθαι πέπεραιωμένη ὁ Οὐίτηνσταϊν, ἐὰν δὲν ἀπασχοληθῆ ἄλλοθεν, θέλει ἀνοίξῃ τὸ πῦρ ἐπὶ τῶν ἔργων.

— Μεγαλειότατε, λέγει ὁ Ἀνσέλμος, λέγουσιν ὅτι εἶμαι ὁ ἀριστος κολυμβητὴς τῆς ἱππαρχίας μου, ἀπατῶνται ἢ γινώσκω τινὰ καλλίονα ἐμοῦ.

— Τίνα λοιπόν; ἐρωτᾷ ὁ Ναπολέων.

— Τὸν ἵππον μου, Μεγαλειότατε.

— Δύναται νὰ φέρῃ δύο ἀνθρώπους;

— Ναί, Μεγαλειότατε, ἐγγυῶμαι.

Πάραυτὰ ἀξιωματικὸς τις πίπτει εἰς τὰ γόνατα τοῦ Αὐτοκράτορος.

— Μεγαλειότατε, λέγει οὗτος, ἰκετεύω τὴν Υ. Μ. ἵνα μοὶ ἐπιτρέψῃ ν' ἀκολουθήσω τὸν ὑπολοχαγὸν Ἀνσέλμον.

Ψιθυρισμός θαυμασμοῦ ἐγείρεται περὶ τὸν Ναπολέοντα, διότι, ἐπὶ τῷ ἀξιωματικῷ, ὅστις ἐπιζητεῖ τὴν κινδυνώδη ταύτην ἀποστολὴν, ἀνεγνώρισαν τὸν ὑπολοχαγὸν Μαρκελίνον, τὸν δειλὸν καὶ ἀνανδρὸν.

— Μεγαλειότατε, λέγει ὁ Μαρκελίνος, μισοῦμαι ὑπὸ τῶν συντρόφων μου καὶ μ' ἔχουσι συκοφαντήσει. Ἡ Υ. Μ. θέλει μοὶ ἀρνηθῆ τὴν εὐκαιρίαν νὰ καταδείξω τὴν ἀθωότητά μου;

— Πηγαίνετε! λέγει ξηρῶς ὁ Αὐτοκράτωρ.

Ὁ Ἀνσέλμος εἶναι ἤδη ἐφιππος καὶ ὁ Ναπολέων γράφει τρεῖς σειρὰς διὰ μολυβδοκονδύλου ἐπὶ ἐνὸς φύλλου τοῦ σημειωματοῦ του.

Ἡ διαταγὴ ἐγκλείεται εἰς τὸ σακκίδιον τοῦ νέου ὑπολοχαγοῦ.

Ὁ Ἀνσέλμος ἔχει λάβει μεθ' ἑαυτοῦ τὴν σάλπιγγά του, ὁ Μαρκελίνος ἐφιππεύει ὀπισθεν αὐτοῦ, καὶ ὁ ἵππος, καίτοι φέρων δύο ἀνθρώπους, εἰσέρχεται ἀτρόμητος εἰς τὸ ὕδωρ.

Καὶ ἐν τούτοις εἶναι ἐν ταπεινὸν ὑποζύγιον ὁ ἵππος οὗτος τοῦ σαλπικτοῦ.

ἔχει τὸν αὐχένα χονδρὸν καὶ κοντὸν, τὴν χαίτην ἀφθονον, τὴν ἰγνῦα παχειαν καὶ τὴν κεφαλὴν χονδρὴν. Εἶναι πτωχὸς ἵππος τῆς Γάρβης, ὅστις δὲν ἔχει προγόνους, οὐδ' ἔλαβέ ποτε τὴν τιμὴν νὰ φέρῃ ἀξιωματικόν. Ἄλλ' ἐδόσκησε τὴν χλόην τῆς Γαλλίας, εἶναι ἐκ τοῦ γένους τῶν ἐν τῷ σκότει στρατιωτῶν, οἵτινες εἰσὶ τοσοῦτον ἡρωϊκώτεροι, καθ' ὅσον τὰ ἀξιώματα δὲν εἶναι δι' αὐτούς. Μάχεσθαι εἶναι τὸ καθήκον αὐτῶν, ἀποθνήσκου ἢ ἀμολύβη των, τοῦτο ἀρκεῖ! Καὶ ὁ ἵππος τοῦ σαλπικτοῦ, ὁ ταπεινὸς λευκὸς ἵππος, ὅστις δὲν θέλει ἔχει οὐδέποτε κώδιον μετ' ἐπιρράφων, κολυμβᾷ ἐν τούτοις μετ' ἀνδρίας καὶ ὠσεὶ ἦτο ὁ νομιδικὸς ἐπιβήτωρ, ὅστις ἔφερε, τὰς ἡμέρας τῶν μαχῶν, τὸν Καίσαρα ἐπὶ κεφαλῆς τῶν λεγεόνων αὐτοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος κολυμβῶν ἐχρειάσθη εἴκοσι λεπτά διὰ νὰ διέλθῃ τὸν ποταμόν.

Ὁ ἵππος προχωρεῖ ταχύτερον ἔτι.

Εἰς τὸ ἀμφίβολον φῶς τῆς πρώτης ἡοῦς, ὁ στρατὸς προσεκτικὸς, παρατηρεῖ αὐτὸν ἐγγώνοντα τὰς ὑπλάς του εἰς τὴν ὄχθην καὶ ἄπαξ ἔτι ὁ Ἀνσέλμος φέρει εἰς τὰ χεῖλη του τὴν σάλπιγγα.

— Ὁ ἵππος καὶ οἱ δύο οὗτοι ἄνθρωποι εἰσὶν ἡ σωτηρία τοῦ στρατοῦ μου, ψιθυρίζει ὁ Ναπολέων.

Ὁ Ἑβλὲ ἐγκαρδιοῖ πάντοτε τοὺς γεφυροποιούς του τὸ ἔργον προχωρεῖ.

Μετά μίαν ὥραν, τὸ ἱππικὸν τοῦ Κορβινῶ μέλλει νὰ ἔλθῃ πρὸς προάσπισιν τῶν τελευταίων ἔργων καὶ θέλει ἀπωθήσει τὸν Οὐίτηνσταϊν.

Ἐν τούτοις δὲ ὁ λευκὸς ἵππος τρέχει ἀπὸ ῥυτῆρος μετὰ τοῦ διπλοῦ αὐτοῦ φορτίου, τρέχει μετὰ τῶν ὑψηλῶν χαμοκλάδων ἵνα ἐξαπατήσῃ τὴν ἐπαγρύπνησιν τῶν ἐχθρικών φρουρῶν φθάνει εἰς δάσος τι τοῦ ὀποίου τὸ ἔδαφος εἶναι κεκαλυμμένον ὑπὸ χιόνος καὶ χύνεται ἐν μέσῳ τῆς ὕλης καὶ τῶν θάμνων ὡς ἵππος κυνηγετικὸς.

Τότε ὁ Ἀνσέλμος στρέφεται ἐξ ἡμισείας ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου καὶ λέγει πρὸς τὸν Μαρκελίνον, ὅστις τὸν ἐκράτει ἐνηγκαλισμένον.

— Θέλομεν εἶσθαι σῶσι καὶ ἀθλα-

θεῖς ἴσως, ἀλλὰ τέλος δυνάμεθα νὰ ἐμπεσωμεν εἰς τινὰ ἐνέδραν καὶ ἀνάγκη νὰ χωρισθῶμεν πάντα.

— Τί πρέπει νὰ κάμωμεν; ἐρωτᾷ ὁ ὑπολοχαγὸς Μαρκελίνος.

Ὁ Ἀνσέλμος ἐσταμάτησε τὸν ἵππον του εἰς τὰς ἐσχάτις τοῦ δάσους.

— Παρατήρησον, εἶπεν.

Ἀριστερὰ πρὸς δυσμὰς, καίουσιν ἔτι αἱ πυραὶ τοῦ Οὐίτηνσταϊν.

Δεξιὰ, εἰς μακροτέραν ἀπόστασιν, ὡς γραμμὴ κυανόλευκος κλείουσα τὸν ὀρίζοντα, διακρίνονται αἱ ἀγραυλῖαι τοῦ Κορβινῶ.

Ἡ πεδιάς εἶναι κεκαλυμμένη ὑπὸ παχυτάτων ἀρωμάτων χιόνος.

— Δὲν δυνάμεθα πλέον νὰ τρέξωμεν, λέγει ὁ Ἀνσέλμος, καὶ πεζός τις θέλει βαδίσει ταχύτερον ἢ ἐφιππος. Ἀνάγκη νὰ χωρισθῶμεν.

— Διατί; ἐρωτᾷ ὁ Μαρκελίνος.

— Ἀλλὰ διότι, χωριζόμενοι, ἔχομεν δύο πιθανότητας, ἵνα φθάσωμεν μέχρι τοῦ στρατηγοῦ Κορβινῶ.

— Ὄρθον ἀπαντᾷ ὁ Μαρκελίνος.

— Ἔχω ἔτι τὴν στολὴν τοῦ στρατιώτου, σὺ δὲ φέρεις τὴν ἐπωμίδα τοῦ ἀξιωματικοῦ. Ὁ ἀξιωματικὸς πιστεύεται ἐπὶ τῷ λόγῳ του. Κρατῶ τὴν χειρόγραφον διαταγὴν.

— Ἐστῶ, λέγει ὁ Μαρκελίνος. Καὶ ὁ ἵππος;

— Θέλομεν τὸν δέσει ἐδῶ εἰς ἓν δένδρον καὶ ὁ ἀγαθὸς Θεὸς θέλει βεβαίως εὐδοκήσει, ἵνα τὸν ἐπανεύρωμεν.

— Τώρα, προσθέτει ὁ Ἀνσέλμος, πρὶν ἢ χωρισθῶμεν, ἴσως διὰ παντὸς, μοὶ δίδεις μίαν ὑπόσχεσιν;

— Λέγε.

— Ἐὰν ἐπανίδῃς μόνος τὸν τόπον ἡμῶν, θέλεις ὑπάγει ἵνα εὔρης τὴν Μυονέττην . . . Ἀὕτη θὰ ἔχη ἓν τέκνον ἥδη.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ Μαρκελίνος ὠχρίασεν.

— Ἄ! εἶπεν, ἔχει αὕτη τέκνον . . .

— Τὸ πιστεύω.

— Καὶ σὺ εἶσαι . . . ὁ πατήρ;

— Ναί, καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο δὲν ἤθελον ν' ἀναχωρήσω.

Καὶ ὁ σαλπικτῆς, διὰ τοῦ ἀντιστροφου τῆς χειρὸς αὐτοῦ, ἐσπόγγισε παχὺ δάκρυ, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ ρέυσῃ ἐπὶ τῆς παρειᾶς του. (Ἰκολουθεῖ.)

Η ΑΡΧΙΤΟΚΟΣ ΨΥΧΗ.

ΦΑΝΤΑΣΙΑ.

Περὶ πλὴθος ἔξ χιλιάδες ἔτι περίπου . . . Ὁ κόσμος εἶχε πλασθῆ πρὸ ἡμίσεως αἰῶνος. Ὁ Θεὸς εἶχεν ἐξώσει τὸν Αἰὶαί και τὴν Εὐαν τοῦ γένου παραδείσου. Δὲν ὑπῆρχον λοιπὸν ἐν τῷ οὐρανῷ ἢ αἱ ψυχαί, αἵτινες ὄφειλον νὰ κατέλθωσι ποτε ἐπὶ τῆς γῆς καὶ νὰ ζωογονήσωσιν ἀλληλοδιαδόχως τὰ γεννώμενα σώματα.

Ἡ πρώτη ἐπανελθοῦσα ψυχὴ εἰς τὸν Θεὸν ἦτο ἡ τοῦ Ἄβελ, ὑπεδέχθησαν δὲ τὰ ἄσπρα τῶν ἀρχαγγέλων καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου τὴν μάρτυρα καὶ ἐξόριστον ταύτην ψυχὴν, ἥτις ὄφειλε τὴν γεννησὶν τῆς εἰς παράπτωμα καὶ τὸν θάνατον αὐτῆς εἰς ἕγκλημα.

Ἡ δευτέρα ἦτο ἡ τῆς Εὐας, καὶ, ὅτε αἱ οὐράναι πύλαι ἠνοίχθησαν ἐκ νέου ἐνώπιον τῆς ἀμαρτωλῆς ταύτης ψυχῆς, τῆς μαρτυρίας ὑπὸ τοῦ ἀμαρτήματος, ἀλλ' ἀγνισθείσης ὑπὸ τῆς ὀδύνης, ὅλαι αἱ ἀγχιτοκοὶ ψυχῆς ἐσπευσαν πρὸς αὐτὴν ὅπως μάρτυραί τι ἐκ τῶν τῆς γῆς.

Ἡ Εὐα ἠρκέσθη ν' ἀπαντήσῃ: « Ἡμάρτησα, ὑπέφερα, ἰκέτευσα » ἡ ζωὴ ἔχει πολλὰ πάθη, πολλὰς ὀδύνας καὶ πολλὰ ὀλίγας χαράς. » Εἶτα δὲ ἐκαθέσθη πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ ἵνα περὰ νῆ πλησίον Αὐτοῦ τὴν προσευχὴν ἥν ἐδῶ κάτω ἤρξατο.

Δι' ὅλας ταύτας τὰς ψυχὰς, αἵτινες ἐγνωρίζον μόνον τὸν οὐρανόν, ἦσαν λέξεις ἐντελῶς ἀγνωστοί, τὰ πάθη καὶ αἱ ὀδύνην. Αὗται ἠνθόουν αἰώνιον μόνον ἡσυχίαν, ὡς ἐβλεπον ἕκτασιν ἀπέραντον, αἰθρίαν. Ἐκ τούτου περιεπάτου ὅλαι σκεπτικαὶ εἰς ἀστερόντας κήπους, οὗς ὁ Θεὸς παρήγαγεν ὑπὸ τοὺς πόδας των, ἐρωτῶσαι ἀλλήλας ὅποιά τινα ἦσαν τὰ ἀγνωστα ταῦτα εἰς τὸν οὐρανὸν πράγματα, αἵτινα ἀπεκάλουν ἐπὶ τῆς γῆς πάθη καὶ θλίψεις.

Ἰπὸ τῶν διαλογισμῶν τούτων κατεχόμεναι ἀπεμακρύνοντο ἐνίοτε τοῦ κύκλου, τὸν ὁποῖον οἱ ἐκλεκτοὶ σχηματίζουσι περὶ τὸν Κύριον καὶ ἰκολοῦθουν μυστηριωδῶς μεμονωμένην ἀτραπὸν, ἕως οὗ ἀφικνούμεναι εἰς μέρος ὅπου οὐδεὶς ἄλλος τὰς πα-

ρηκολούθει, ἰδύναντο νὰ κύβωσι τοῦ οὐρανοῦ θόλου καὶ νὰ ἀναζητήσωσι νὰ ἰδωσιν ὅ,τι συνέβαιναν μεταξύ τῶν ἀνθρώπων ἀλλὰ ἂ σκόπη τῶν παθῶν ἦσαν πυκνὰ εἰς τοὺς οὐρανοὺς αὐτῶν ὀφθαλμοὺς, ὅπως αἰ αὐγαὶ τῆς αἰωνιότητος εἰς τὴν ἀνθρώπινον ἐπιστήμην.

Μεταξὺ τῶν ψυχῶν αὐτῶν, τῶν περιέργων νὰ γνωρίσωσι τὴν νέαν ταύτην γῆν, ὑπῆρχέ τις, εἰς ἣν ὁ καλὸς αὐτῆς ἄγγελος; εἶπε: « θέλεις γεννηθῆ ποτε ἐκ τῆς γαστρίδος γυναικὸς τινος; θέλεις ἐγκαταλείψει τὴν ἀθάνατον μορφήν σου διὰ τὸν κόσμον ὃν ὁ Κύριος; ἐπλασε. »

— Καὶ πότε θέλω γεννηθῆ; ἠρώτησεν ἡ ψυχὴ.

— Περιμένε, καὶ προσεύχου περιμένοντα, ἀπεκρίθη ὁ ἄγγελος.

Καὶ ἀπέβη πρὸς ἀνατολὰς τοῦ οὐρανοῦ ἀφήσας τὴν ταλαίπωρον ψυχὴν περισσότερο ἢ πρότερον περιεργον.

Ἡμέραν τινὰ ὁ ἥλιος ἐσκοτίσθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς· ἄλλη τις ψυχὴ εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν γῆν καὶ ἅμα παρουσιάσθη εἰς τὴν πύλην τοῦ Κυρίου ὁ ἄγγελος; τῆς δεικαιοσύνης ἐδίωξεν αὐτήν.

Ὁλη ἡ λαμπρὰ τοῦ Κυρίου συνοδίᾳ ἐκλίνε τὸ γόνυ, ὑμνοῦτα καὶ ἱκετεύουσα αὐτήν, καὶ ἐρωτῶσα ὁποῖόν τι ἐπραξεν ἡ διωθθεῖσα ψυχὴ.

Ὁ Θεὸς ἀπεκρίθη:

— Ἐκλείτε Κάϊν καὶ ἐφόνευσε τὸν Ἄβελ.

Καὶ ὁ οὐρανὸς ἐσκοτίσθη διὰ τὸ πρῶτον ἔγκλημα ὡς ἐσκοτίσθη διὰ τὸ πρῶτον ἀμάρτημα.

— Τί ἄρα γὰρ ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ, ἔλεγε κατ' ἰδίαν ἡ ἀγγιτοκὸς ψυχὴ, ὅπως ὁ ἀδελφὸς φονεύει τὸν ἀδελφόν;

Καὶ ἐπρόσμενε πάντοτε καὶ προσήχουτο περιμένοντα.

Ἐν τούτοις τὸ πρῶτον παράπτωμα καὶ τὸ πρῶτον ἔγκλημα ἤγειρον τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ θάνατος ἐπῆρχετο ταχὺς καὶ ὀλιγώτεροι ψυχαὶ ἀνῆρχοντο εἰς τὸν οὐρανὸν παρ' ὅσαι κατέβησαν εἰς τὴν γῆν. Ἀλλ' ὅσας ἀνῆρχετο ψυχὴ τις ἀπετείνετο αὐτῇ ἡ ἐρώτησις:

— Τί νέα μᾶς φέρεις ἐκ τῆς γῆς;

Αὕτη δὲ ἀπεκρίνετο.

— Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἀπόλλυται ἡ ἀνεπισημασμένη τῶν ἀνθρώπων ἀλλ' ὅ,τι ὁ Θεὸς

ἔκαμεν εἶναι ὠραίων, καὶ ἡ γῆ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ταλαίπωρων, ἔχει ἀρκετὰς εὐχαριστήσεις.

Καὶ ἐπορεύετο νὰ ἀπολογηθῆ πρὸς τὸν Κύριον ἀντιτάσσουσα τὰς ὁδύνας καὶ τὰς προσευχὰς τῆς πρὸς τὰ παραπτώματα αὐτῆς.

Οἱ αἰῶνες παρήρχοντο, ἡ δὲ ψυχὴ ἐπρόσμενε πάντοτε.

Ἡμέραν τινὰ, οἱ ἄγγελοι, κύπτοντες ἐνώπιον τοῦ αἰωνίου θρόνου, εἶδον, ὄχι ὀργὴν, ἀλλὰ δάκρυ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Κυρίου· τὸ δὲ δάκρυ τοῦτο προὔξεν ἡνίκα κατακλυσμὸν.

Τεσσαράκοντα ἡμέρας ὁ οὐρανὸς ἐκλαυσεν ἐπὶ τοῖς ἀμαρτήμασι τῆς γῆς, καὶ ἡ γῆ ἠφανίσθη.

Ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ οὐρανοῦ θόλου, οἱ ἄγγελοι ἐθεώρουν προσευχόμενοι, ὅπως ἡμεῖς ἐντεῦθεν προσδύομεν ἀστέρων τινὰ, ἀντικειμένων τι ἐπιπλέον ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἦτο ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε.

Ἡ ταλαίπωρος ψυχὴ ἡ περιμένουσα τὴν γέννησιν αὐτῆς ἐπίστευσε πρὸς στιγμήν ὅτι ὁ κόσμος ἐξελείφθη διὰ τὴν αἰωνιότητα καὶ ὅτι ἐπομένως δὲν ἤθελε γεννηθῆ. Ἡ κιβωτὸς τῇ ἔδωκεν ἐλπίδα ὃς κόσμος ἐπανεφάνη.

Ὅσας ψυχὴ τις ἐγκατέλειπε τὸν οὐρανὸν διὰ τὴν γῆν, αὕτη τῇ συνῴδευεν ὅσον ἦτο δυνατόν μακρότερα, καὶ τῇ ἔλεγεν.

— Ἀδελφὴ μου, ἐν τῇ ἐπιστροφῇ σου, θέλεις μοι διηγηθῆ τί κάμνουσιν ἐν τῷ κόσμῳ.

Καὶ ἐκεῖνη ἐγένετο ἄφαντος.

Ὅσας κατὰ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς ἡ ἀγγιτοκὸς ψυχὴ εὗρίσκετο πλησίον τοῦ ἀγαθοῦ αὐτῆς ἀγγέλου, τῷ ἔλεγε.

— Θέλω γεννηθῆ γρήγορα;

— Περιμένε καὶ προσεύχου.

Καὶ οἱ αἰῶνες παρήρχοντο.

Ἐν τούτοις αἱ κακίαι ἐπλήθυνον καὶ ὁ κόσμος ἐγένετο ἐντελῶς κακός. Αἱ εὐφημῆσαι ἤστανον ἐν τῷ οὐρανῷ ὅσῳ ἡ θεοσέβεια ἀπόλλυτο ἐπὶ τῆς γῆς. Μόλις κατὰ μακρὰ διαστήματα ἀνῆρχετο ἐξόριστός τις ψυχὴ, καὶ αὕτη ἐγένετο δεκτὴ μετ' ἀνθῶν καὶ χωρῶν ὃ δὲ Θεὸς τὴν ἠλόγησι.

Ἐπειδὴ ἡ τιμωρία δὲν ἀνεχάιτισε τὰς ἀμαρτίας ὁ Θεὸς ἠδύκησε νὰ προσπαθῆ-

ση διὰ τῆς συγγνώμης. Ἐπλασε ψυχὴν κατ' εἰκόνα τῆς ἀγιότητος αὐτοῦ καὶ τὴν ἐπεμψεν εἰς τὴν γῆν. Οἱ ἄγγελοι τὴν συνῴδευσαν ψάλλοντες καὶ ἔμειναν γονυκλινεῖς ἐπὶ πολὺ ἀφοῦ δὲν ἔβλεπον πλέον αὐτήν.

Μόλις ἡ ψυχὴ αὕτη, ἣν ὁ Θεὸς ἐνόμασεν υἱὸν τοῦ, ὃ δὲ κόσμος ἐνόμασεν Ἰησοῦν, διήλθε τριάκοντα ἔτη ἐν τῇ ἐξορίᾳ, καὶ αἱ ψυχαὶ ἤρξαντο νὰ ἐπανέρχωνται εἰς τὸν οὐρανὸν ἐξηγησημένοι παρὰ τοῦ θεανθρώπου· ἐκάστη ἡμέρα ἦτο ἐορτὴ, ἐκάστη ἡμέραν ἡ εὐδαιμονία τῆς αἰωνιότητος ἐπανήρχιζε χαρωπὴ καὶ λαμπρὰ καὶ καθ' ἐκάστην ὁ οὐρανὸς ἐπληροῦτο παρθένων καὶ μαρτύρων.

Τέλος, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐπανῆλθεν μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποστολῆς του, κρατῶν εἰς τὰς αἰμυσταγεῖς χεῖράς του τὸν ἀκάνθινον στεφανόν του.

Ὁ Θεὸς τῷ εἶπεν:

— Ἐλθέ γιέ μου· οἱ πόδες σου ἐπληγώθησαν ἐπὶ τῶν λίθων τῆς ὁδοῦ, ἀλλ' ἡ καρδία σου διέμεινε ἀγνή πρὸς τοὺς πειρασμούς.

Καὶ τὸν ἐκάθισεν πρὸς τὰ δεξιὰ του.

— Τίς εἶναι λοιπὸν ὁ κόσμος οὗτος, ἔλεγε κατ' ἰδίαν ἡ ῥεμβὴ ψυχὴ, ὅπου ἐτόλμησαν νὰ θανατώσωσι τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ;

Πολὺς ἐγένετο λόγος ἐν τῷ οὐρανῷ περὶ τινος μεγάλης ἀμαρτωλῆς ἣν ὁ Χριστὸς ἔκαμε νὰ μετανοήτῃ καὶ ἦτις ἐπεριμένετο μετ' ἀνυπομονησίας.

Ἀφίκετο.

Ἡ πρώτη ὑποδεχθεῖσα αὐτὴν ψυχὴ ἦτο ἡ προσμένουσα τὴν γεννήσιν τῆς, καὶ τῇ εἶπεν:

— Ἀδελφὴ μου, πῶς ὀνομάζεσο;

— Μαγδαλινὴ, ἀπεκρίθη ἡ ἀμαρτωλῆ.

— Καὶ ἡ γῆ ἔχει πολλὰς ἡδονάς;

— Ναί· ἀλλ' εἶναι πρόσκαιροι καὶ μόνον αἱ τοῦ Κυρίου εἶναι αἰώνια.

Καὶ ἡ Μαγδαλινὴ πορευθεῖσα ἐγονυπέτισε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ψυχὴ ἐξηκολούθει περιμένουσα· ἤκουσε τοῦ Κυρίου λέγοντος τῇ Μαγδαλινῇ: « Μεγάλως θέλει σοὶ ἀναλογισθῆ ἐν τῇ ἀφῆσει τῶν ἀμαρτιῶν ὅτι πολὺ ἡγάπησας ». Καὶ ἐσκέπτετο ὁποῖόν τι εἶναι ὁ ἔρωσ οὗτος, ὁ ἀγνωστος ἐν τῷ οὐρανῷ, ὅστις προὔξεν τὴν ἀπώλειαν

τῆς Εὐσας καὶ ὅστις ἐσωξεν τὴν Μαγδαλινὴν.

Οὕτω ἐσκέπτετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀνυπόμονος νὰ ἴδῃ ἀποκαλυπτόμενα τὰ μυστήρια τοῦ κόσμου τούτου, ὅπου ὁ Θεὸς ἐξώριζε τόσας ψυχὰς, τοῦ ἀγνώστου τούτου καὶ ἀπομακρυσμένου κόσμου, ὅπου ἀντὶ ἐτῶν τινῶν ἡδονῆς ἐθυσίαζον τὴν αἰώνιον εὐδαιμονίαν. Δὲν ἦτο ἐπιθυμία τοῦτο, διότι ἡ φύσις τῆς ἀπηγόρευεν αὐτῇ νὰ ἔχῃ τοιαύτην ἦτο ἐλπίς. Ἴσως ἐπεθύμει νὰ ὑποφέρει ὡς αἱ ἄλλαι τὸ μαρτύριόν τῆς, ὅπως ἐπανέλθῃ εἰς τὸν Θεὸν ἐστεμμένη μετὰ δύο στεφάνων ἴσως δὲν ἦτο καὶ τόσον θείας φύσεως ὡς αἱ ἀδελφαὶ τῆς ἀλλ' εἶχεν ὑποστῆ τὴν ὀργὴν τοῦ πεπτωκότος ἀγγέλου, ἣν ἐφύσησεν ἐπ' αὐτῶν, ἐγκαταλείπων τὸν οὐρανόν. Ἐν τούτοις, εἶναι βέβαιον ὅμως ὅτι ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπίρου μακαριότητος τὴν πρόσκαιρον ταύτην χαρὰν περιέμενε.

Καὶ ὅσας συνήντα τὸν ἀγγελόν τῆς, τῷ ἀπέτεινε τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν, εἰς ἣν ἐλάμβανε τὴν αὐτὴν πάντοτε ἀπάντησιν.

Αἱ εἰδήσεις ἃς ἐλάμβανον ἐκ τῆς γῆς δὲν ἦσαν ἐν τούτοις πολὺ ἐπαγωγοὶ διὰ κόρην τοῦ οὐρανοῦ. Οἱ ἀπόστολοι ἠκολούθησαν μετ' οὐ πολὺ τὸν Χριστόν, καὶ ἐὰν ἤρχοντο ἀγνήν ἔχοντες τὴν ψυχὴν, ἦσαν ὅμως πολὺ παραμορφωμένοι κατὰ τὸ σώμα. Οἱ ἀνθρώποι ἐφάνιντο ὅτι δὲν ἤθελον νὰ ἀκολουθήσωσι τὴν ὑπὸ τῆς θείας χεῖρος χαραχθεῖσαν ὁδόν. Αἱ παρθένοι, αἵτινες ἐπανήρχοντο εἰς τὸν οὐρανόν, πύχαρίστουν τὸν Θεόν ὅτι ἐξεδύσατο αὐτὰς τοῦ γηίνου περικαλύμματος, καὶ, ὅσας ὀμίλουν περὶ τῆς γῆς, ὀμίλουν χωρὶς λύπην.

Ἡ ψυχὴ ἐπρόσμενε πάντοτε.

Οἱ αἰῶνες παρήρχοντο.

(ἀκολουθεῖ.)
Α. Βαρπὰς.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΚΛΕΠΤΑΙ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. Τὸν χρόνον τῆς αὐτοκρατορίας, ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ὁ στρατὸς, ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Κεραμεικοῦ, περιέμενε τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ αὐτοκράτωρ ἔμελλε νὰ τὸν ἐπιθεωρήσῃ, ἀξιωματικοὶ τινες, ἐπωφελοῦμενοι ἐκ τῆς ἀπουσίας τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ἀπε-

φάσιαν νὰ μεταβῶσιν, ὅπως προγευματίσωσιν, εἰς τὸ Βεῤῥύ, ὅπου ὑπῆρχε Ξενοδοχεῖον ἀπέναντι τοῦ μέρους ἐκείνου τοῦ κήπου τοῦ Κεραμεικοῦ, τὸ ὁποῖον ἐκτείνεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ρίβουλι. Ἐπαγγελματίας τις, ὅστις ἤκουσε τὴν συνομιλίαν των, τρέχει ἐμπρὸς, παρουσιάζεται εἰς τὸν Ξενοδόχον καὶ τῷ λέγει· « Ὁ κύριός μου καὶ πλείστοι ἀξιωματικοὶ φίλοι του ἔρχονται νὰ προγευματίσωσιν ἐδῶ, φροντίσατε ἀμέσως νὰ προπαρασκευασθῇ ἐν δωματίον, νὰ μοὶ δοθῇ μία ἐμπροσθέλλα καὶ μία πετσέτα, διότι ἐγὼ θέλω τοὺς ὑπηρετήσῃ εἰς τὴν τράπεζαν διὰ λόγους, τοὺς ὁποίους ἀγνοῶ. »

Αἱ διαταγαὶ ἐξετελέσθησαν πάραυτα· οἱ ἀξιωματικοὶ φθάνουσιν, ὁ αὐτοσχέδιος ὑπρέτης τρέχει πρὸς προὑπάντησίν των καὶ τοὺς ὀδηγεῖ εὐγενῶς εἰς τὸ δι' αὐτοὺς προσδιωρισμένων δωματίον. Τὰ σκεύη τῆς τραπέζης ἦσαν ἀργυρᾶ· ὁ ἐπαγγελματίας ἐλάμβανε τὰς παροψίδας κενουμένας καὶ τὰς ἐναπέθετεν εἰς τὸ πλησίον δωματίον. Φέρεται φαγητὸν μετ' ἐμβάμματος· ὁ ὑπρέτης μας, ἐπιτήδεις καὶ ὡς ἐξ ἀδεξιότητος δῆθεν, καὶ ἀπροσεξίας, ἀφίνει νὰ πέσῃ μέρος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς χειρίδος τοῦ στρατηγοῦ Αα Χα... ε. ὁ στρατηγός, ὡς ἦτον ἐπόμενον, γίνεται κατακόκκινος ἐκ τῆς ὀργῆς· ὁ ὑπρέτης τὸν παρακαλεῖ γονυκλιτῆς νὰ μὴ τὸν καταστρέψῃ· διότι ὁ κύριός του, ὁ Ξενοδόχος, θὰ τὸν ἀποβάλῃ ἀναμφιβόλως, ἐὰν μάθῃ τὴν ἀπόδειξιν ταύτην τῆς ἀνεπιτηδειότητός του· ἄλλως, ἦτον ἐκεῖ πλησιέστατα, ὁδὸς Δελφίνος, ἐπιτήδειος καθαρῆς ἐνδυμάτων, ὅστις ἠδύνατο νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν βλάβην, ἐὰν ὁ Κ. στρατηγός εὐηρεστεῖτο νὰ τῷ ἐμπιστευθῇ τὸ ἐνδύμα του ἐπὶ τινα λεπτά· ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Τότε ὁ κατεργάρας μας ζητεῖ παρὰ τοῦ οἰκοδεσπότη ἐν τραπέζομάνδυλον, ἀφοῦ τῷ ἀνεχοίνωσεν τὸ συμβάν του θέτει ἐντὸς τὰ σκεύη τῆς τραπέζης, τὸ ἐνδύμα τοῦ στρατηγοῦ ἄνωθεν, καὶ ἰδοὺ τὸν ἀναχωρεῖ, ἵνα μὴ ἐπανέλθῃ πλέον.

Μεγίστη ὑπῆρξεν ἡ ἀμηχανία τοῦ στρατηγοῦ μετὰ τὸ ὑποκάμισον, ἀδύνατον νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν. Ὁ αὐτοκράτωρ ἐδήλωσε τὴν δυσἀρέσκειάν του, ἀλλ' ὅταν οἱ συμπόται τοῦ κλαπέντος τῷ διηγήθησαν τὰ πράγματα, ὡς εἶχον

λάβῃ χώραν εἰς τοῦ Βεῤῥύ, ἐγέλασε πολὺ, ἐσυγχώρησε τὸν στρατηγὸν καὶ θὰ συνεχώρει προθύμως καὶ τὸν κλέπτην αὐτόν, τοσοῦτον εὔρισκε τὸ παιγνίδιον τολμηρὸν καὶ καλῶς παιχθέν. Σ. Σ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Μὴ ζητῆς μακρὰν νὰ μ' εὕρῃς ἐπὶ τοῦ Σταδίου κεῖμαι
Καὶ τῆς πολιτείας δ' ἕνας ἐκ τῶν δούλων κ' ἐγὼ εἶμαι.
Ομφαλοῦ ἐστερημένη ἔσ' τῶν φρουρῶν τοὺς σάκκους
[μένω.

Καὶ πληγῶν ἰατρουμένων μόνον ἔχνος ἀπομένω,
Ἄν μὲ ἀποκεφαλίσῃς,
Ἄν τῆς μέτης μὲ στερήσῃς
Καὶ ἐνὸς ἐκ τῶν ποδῶν μου,
Ἐεύρω τότε τὴν ὁδὸν μου.

Ἐναέριος θὰ τρέξω καὶ τὰ ὠτά σου θὰ πλήξω
Γένημα τῶν τηλεβόλων ὅτι εἶμαι θὰ σοῦ δείξω.
Ε. Σ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ.

Πρὸ ἐνὸς μηνός, κατὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀ. ἑξαμηνίας ἐνομίσαμεν καλὸν νὰ ἀναμνήσωμεν εἰς ὅσους δὲν ἐπλήρωσαν ἔτι τὴν τὴν συνδρομὴν των ὅτι πρέπει νὰ ἀποδώσωσιν αὐτὴν, καθὼς καὶ εἰς ὅσους εἶχον πληρώσει μίαν ἑξαμηνίαν ὅτι πρέπει νὰ πληρώσωσι καὶ τὴν ἀρξαμένην, ἀλλὰ πολλοὶ ἐνόμισαν φαίνεται ὅτι δι' ἄλλους ἐγράφησαν. Ἀναμιμνήσκομεν λοιπὸν αὐτοῖς καὶ πάλιν ὅτι δίκαιον καὶ ὠφέλιμον εἶναι νὰ ἀποδώσωσι τὴν συνδρομὴν των, διότι ἀνευ τῆς προπληρωμῆς ἀδύνατον νὰ ἐπαρκέσῃ ποτὲ ἐκδότης τις καὶ νὰ ρυθμισθῇ τὰ ἄπειρα καὶ ἀπρόοπτα πολλάκις ἔξοδα τὰ συμπαρομαρτοῦντα τὰς τοιαύτας ἐπιχειρήσεις.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δύνανται νὰ πέμψωσι τὴν συνδρομὴν των διὰ χαρτονομίσματος ἢ διὰ γραμματοσήμου ἐντὸς ἐπὶ συστάσει ἐπιστολῆς. Οἱ δὲ φίλοι ἀνταποκριταὶ ἡμῶν, ὅπου ἔχομεν τοιούτους, παρακαλοῦνται νὰ φροντίσωσι τὴν εἰσπραξίν καὶ ἀποστολὴν τῶν συνδρομῶν πλέον.

Ὁ τρίτος τόμος τοῦ Μυθιστορήματος ὁ Κόμης τοῦ Μοντεχρίστου ἐτελείωσεν τὴν ἑβδομάδα ταύτην· ὅσοι δὲ θέλουσι νὰ γίνωσι συνδρομηταὶ καὶ τούτου ἕως μᾶς εἰδοποιήσωσιν ἀποστέλλοντες καὶ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ ἐπὶ ἐν ἔτος.

Τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ εἶναι ἡ συμπλήρωσις δραχμῶν δέκα μετὰ τῆς συνδρομῆς τῆς Βιβλιοθήκης.